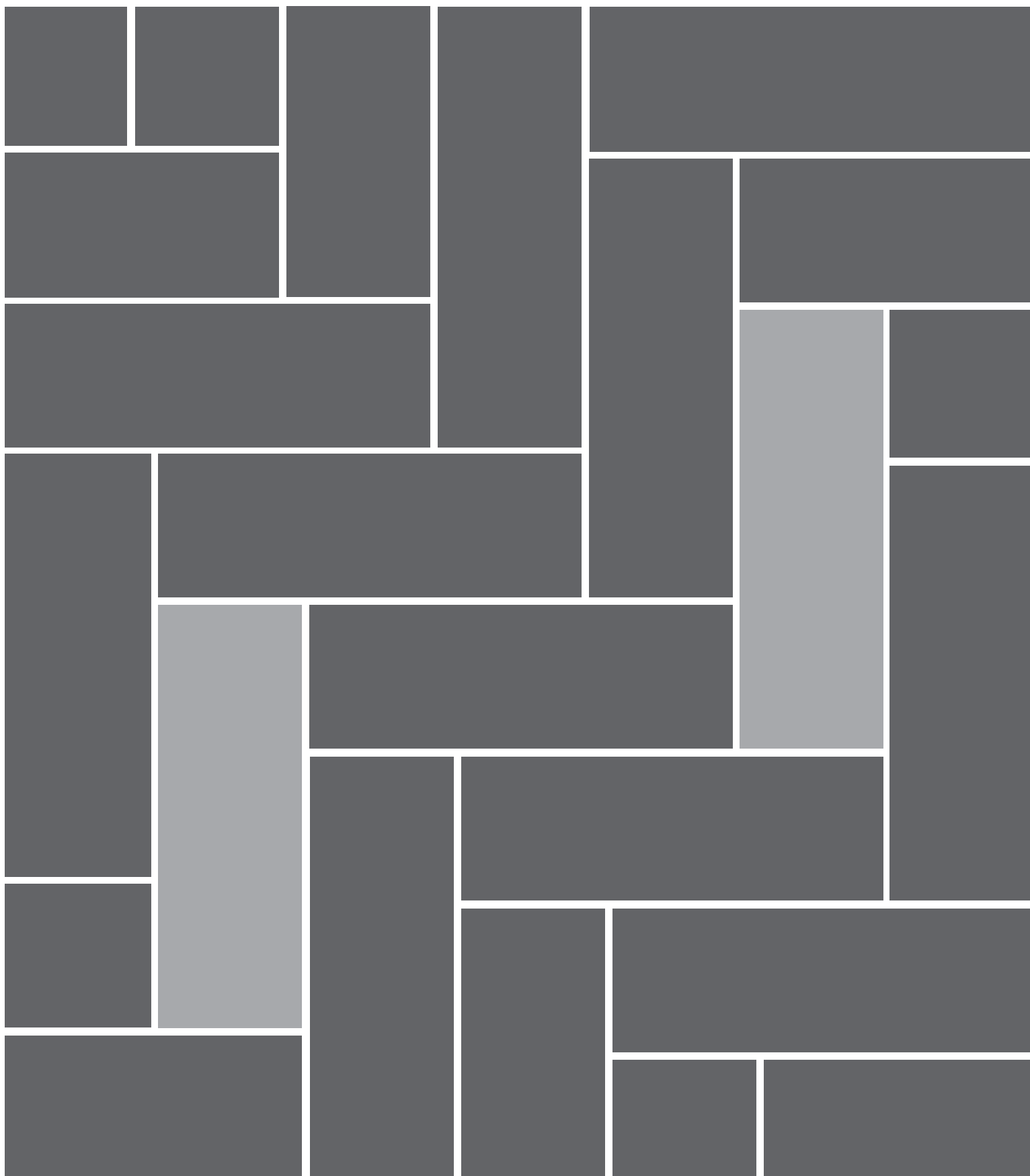

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ
ΦΑΜΠΡΙΚΑ
ΥΦΑΝΕΤ
ΤΕΥΧΟΣ #2
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ '23

ΜΠΕΤΟΝ ΛΑΜΕ

ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΑΝ ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΡΟΜΑ; /// ΣΤΟΝ ΕΚΒΙΑΣΜΟ ΤΟΥ ΕΝΟΙΚΙΟΥ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΕΣ /// ΣΑΛΑΜΑΚΙ ///
ΤΑΙΝΙΑ ΚΕΡΑΜΙΔΙ /// ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ/Ή ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΤΑΨΙ ΤΥΡΟΠΙΤΑΚΙΑ /// ΜΙΧΤΑΡΕ-FAB LAB /// Η ΜΑΦΙΑ ΤΟΥ ΧΑΛΚΟΥ ΚΑΙ Η
ΕΙΚΟΝΟΠΟΙΙΑ ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ /// ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ 2 /// ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟΥ 2: ΧΑΡΤΗΣ

EDITORIAL

Έχουν περάσει μόλις λίγοι μήνες από το προηγούμενο τεύχος του Μπετόν Λαμέ. Η πυκνή καθημερινότητα, ωστόσο, και τα γεγονότα που μεσολάβησαν το κάνουν να φαντάζει πολύ μακρινό. Η έκδοση εκείνη, μας είχε βρει στον δρόμο μαζί με τις εξεγερμένες κοινότητες Ρομά ενάντια σε μία ακόμα κρατική δολοφονία. Βρεθήκαμε στο Ιηποκράτειο και στους δρόμους της πόλης να φωνάζουμε μαζί: “δεν ήταν η βενζίνη, δεν ήταν τα λεφτά, οι μπάτσοι πυροβόλησαν γιατί ήταν Ρόμα”. Με τις κοινότητες των Ρομά μπορεί να μην είχαμε κοινές εμπειρίες και καθημερινότητα, αλλά με τη δολοφονία του Φραγκούλη είδαμε, για άλλη μία φορά, ότι σε αυτόν τον κόσμο η ζωή δεν έχει αξία αν είσαι περιθωριοποιημένος. Και τότε και τώρα, η επιτάχυνση της επισφάλειας συνθλίβει τις ζωές μας. Είμαστε συνεχώς σε μία κίνηση γύρω από τον εαυτό μας: τρέχουμε στη δουλειά, τρέχουμε για να επιβιώσουμε, τρέχουμε για να καταφέρουμε να δούμε τις φίλες μας. Και όλο δεν έχουμε χρόνο: για να αγωνιστούμε, για να ξεκουραστούμε, για να απολαύσουμε τις στιγμές που απλώνονται γύρω μας.

Όλη αυτή η επιτάχυνση πάγωσε σε μία στιγμή όταν τα δύο τρένα συγκρούστηκαν στα Τέμπη. Εκεί το αίσθημα της θλίψης, της απελπισίας και της οργής, που νιώσαμε όλο το προηγούμενο διάστημα, παρατηρήσαμε να απλώνεται σε πολύ περισσότερο κόσμο. Εκατοντάδες χιλιάδες άτομα, σε πολλές πόλεις της χώρας, για τρεις εβδομάδες κατέβαιναν στον δρόμο διαδηλώνοντας, θρηνώντας και εκφράζοντας την αγανάκτησή του για το ότι σε μία στιγμή καθίκαμε 57 ζωές. Σύμφωνα πάντα με τα επίσημα στοιχεία, γιατί οι ζωές αυτών που περισσεύουν, οι ζωές που δεν αξίζουν να βιωθούν δεν χωράνε ούτε στα νούμερα. Το δυστύχημα στα Τέμπη φανέρωσε σε κάθε προλετάριο ότι η ζωή του δεν έχει αξία, μπροστά στην εξασφάλιση της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Αυτό το αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο κοινωνικοποιήθηκε σε ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας, με τις κινητοποιήσεις να έχουν ως βασικό σύνθημα το: “δικά τους τα κέρδη, δικόι μας οι νεκροί”.

Για τρεις εβδομάδες, είδαμε τα μμε, τα αφεντικά και κάθε λογής διαχειριστή της εκμετάλλευσής μας να προσπαθούν να εξηγήσουν τα αδικαιολόγητα, να επιχειρούν να ριζούν τις ευθύνες σε ένα άτομο, στη διαφθορά και στην κακοδιαχείριση και να καναλιζάρουν την οργή προς τις εκλογές. Οτιδήποτε άλλο πέρα από το προφανές: δεκαπέντε χρόνια λιτότητας, νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης και έντασης της εκμετάλλευσής μας έχουν ως αποτέλεσμα νεκρούς, απελπισία και υποτίμηση. Νεκρούς παντού: στα νοσοκομεία, στις ράγες, στα σύνορα και στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Αυτή η κοινωνική δυναμική μπορεί να υποχώρησε καθώς η απελπισία και η οργή δεν μετασχηματίστηκε σε κάτι άλλο, δεν εδραφικοποιήθηκε στα κοινωνικά πεδία και δεν απλώθηκε στην καθημερινότητα, με αποτέλεσμα να σβήσει. Όμως, το ρήγμα που ανοίχτηκε δεν κλείνει ούτε με μία, δύο ή τρεις κάλπες, καθώς πολύ απλά κανείς, πλέον, δεν πιστεύει ότι με την αλλαγή μίας κυβέρνησης, με λίγο λιγότερη καταστολή ή με μια μικρή αύξηση μισθού, θα βελτιωθεί πραγματικά η ζωή του.

Έχει επικρατήσει τόσο βαθιά ο γενικευμένος κατακερματισμός, που γεγονότα σαν το δυστύχημα στα Τέμπη, βλέπουμε να μην μπορούν να μεταφραστούν σε μία σταθερή ορμή συλλογικής

αντίστασης. Υπάρχει μία συλλογική αδυναμία να αντισταθούμε στην πολυμέτωπη επίθεση που βιώνουμε, και όσες απαντήσεις δίνουμε μοιάζουν μερικές και πρόσκαιρες. Όσον αφορά τις υποσχέσεις των εκάστοτε διαχειριστών, είμαστε αρκετά πεπεισμένες, εδώ και χρόνια, ότι δεν υπάρχει κοινοβουλευτική διέξοδος από τη λιτότητα. Η επίθεση του κεφαλαίου σε κάθε πτυχή της ζωής μας θα συνεχίζει να καταστρέφει οτιδήποτε δεν βοηθάει την κερδοφορία του. Το επόμενο διάστημα η κρίση των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων θα βαθθαίνει και η υπαγωγή κάθε πτυχής της ζωής μας και της φύσης στο κεφάλαιο θα συνεχίζεται με ταχείς ρυθμούς. Πλέον, φαντάζει πιο κοντινή μία δυστοπική καταστροφή στο μέλλον από ότι να αλλάξουν τα πράγματα προς το καλύτερο. Όμως, δεν μπορούμε να ανεχόμαστε να ζούμε έτσι.

Τώρα που οι εκλογικές αυταπάτες του λιγότερου κακού έχουν πεθάνει για τα καλά μαζί με την *ελπίδα της αλλαγής* του ‘15, ήρθε η στιγμή να ξαναδούμε τη σημασία της συλλογικής αντίστασης στον δρόμο. Αλλά και όχι μόνο εκεί, καθώς βλέπουμε τα κοινωνικά ξεσπάσματα, όπως το δυστύχημα στα Τέμπη, να χάνονται όσο γρήγορα εμφανίζονται. Η καθημερινότητά μας δεν αλλάζει αν κατέβουμε μία φορά στον δρόμο, αλλά η εναντίωση στα κακώς κείμενα αυτού του κόσμου αποτελεί ένα καθημερινό επίδικο. Η επίθεση του κεφαλαίου είναι ολομέτωπη σε κάθε πτυχή της ζωής μας και οι αντιστάσεις μας δεν μπορούν να είναι πρόσκαιρες και μερικές, αλλά θα πρέπει να διαπερνούν, όσο γίνεται περισσότερο, το φάσμα της καθημερινότητάς μας. Έχει σημασία να βρούμε τους τρόπους, τους χρόνους και την όρεξη να χτίσουμε σταθερές κοινότητες αγώνα και μοιράσματος ώστε να μην νιώθουμε τόσο μόνες στην εκμετάλλευση που δεχόμαστε. Να απλώσουμε αυτά τα δικτυα σχέσεων στον χώρο και να τα διευρύνουμε κοινωνικά, ώστε να αμφισβητήσουμε τον κοινωνικό κατακερματισμό που αντιμετωπίζουμε. Να ψηλαφίσουμε τις δυνατότητες αγώνα στους χώρους εργασίας, στις γειτονιές και στα πεδία κοινωνικής αναπαραγωγής, μπας και καταφέρουμε να επιστρέψουμε πίσω τη βία που δεχόμαστε. Τελικώς, όσο δεν αντιστρέφουμε το κλίμα ήττας που βιώνουμε, προτάσσοντας τη δυνατότητα συλλογικής ζωής, τόσο θα συνεχίζει η παντοκρατορία της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Ή πιο απλά **αν δεν πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας και δεν αγωνιστούμε συλλογικά, τη βάζαμε.**

Το μπετόν λαμέ #2 ως ένα έντυπο συλλογικής δημιουργίας της Κοινότητας της Κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ, θέλει να συνεχίσει να μιλά για ζητήματα που αφορούν την καθημερινότητα και τις ζωές μας, την κρισιακή καπιταλιστική συνθήκη· τις αντιστάσεις και τις ρωγμές εναντίον τους. Στο παρόν τεύχος υπάρχουν εκτενέστερα κείμενα γύρω από τη δολοφονία του Ρομά Κ. Φραγκούλη, αλλά και τον διάχυτο αντισιγνατισμό, κείμενα ενάντια στις εκλογικές αυταπάτες των ημερών, κείμενα για τη στέγαση, την καθημερινότητα και την πόλη, προσωπικά και βιωματικά κείμενα ενώ συνεχίζονται οι μόνιμες στήλες “στοιχεία πολιτικής γεωμετρίας”, “ημερολόγιο κοινοτικού χωροχρόνου”, όπως επίσης δημοσιεύονται για πρώτη φορά οι στήλες “ο θείος Κώστας θυμάται” και “πρώτη φορά...”

Μπετόν, για την πολιτικοποίηση των ζώων μας /

Λαμέ, για τη δημιουργία στην πολιτική

Μπετόν, για τις απογοητεύσεις και τον αναστοχασμό /

Λαμέ, για τον ενθουσιασμό και το μοίρασμα

Μπετόν, για την οργάνωση /

Λαμέ, για το παιχνίδι

Μπετόν, για την αποφασιστικότητα /

Λαμέ, για την ευθραστότητα

Μπετόν, για την ποιότητα των εργασιών στην Υφανέτ /

Λαμέ, για την ποιότητα των εργασιών στην Υφανέτ

...γκουκ γκουκ. Έχουμε και λέμε:

Φάμπρικα Υφανέτ / Λούπα / Ομάδα Βιβλιοθήκης / Φωτογραφική Ομάδα σκόροισκόρες / Cine Υφανέτ / Ομάδα Πανιών και Ακροβατικών / Συντεχνία Πλην / Γεννήτρια / Ομάδα Studio / Stop War on Migrants / BMX Park / Σύντροφοι / Συντρόφισσες

(Η κάπως πιο σύντομα)

Κοινότητα: Συλλογική προσπάθεια

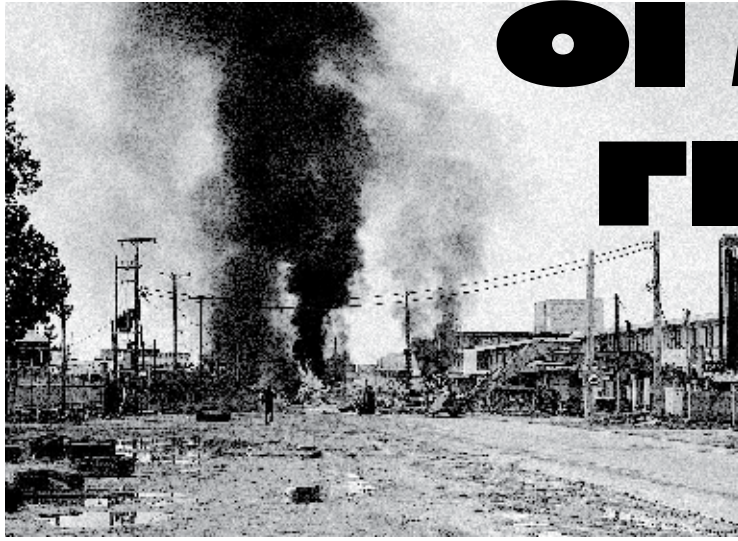
Κατάληψης: απαλλοτρίωσης

Φάμπρικα: του κλεμμένου χρόνου και χώρου

Υφανέτ: ενάντια σε μια καθημερινότητα που μας πνίγει

(Το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας είναι μια πρωτοβουλία των ατόμων και των ομάδων που αποτελούν την ΚΚΦΥ)

ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΑΝ ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΡΟΜΑ;

Το σύνθημα «δεν ήταν η βενζίνη, δεν ήταν τα λεφτά / οι μπάτσοι πυροβόλησαν γιατί ήταν Ρομά» αναδείχθηκε αναμφίβολα ως το πιο δημοφιλές, στις διαδηλώσεις που ακολούθησαν τη δολοφονία του Κώστα Φραγκούλη από μπάτσο. Δεν είναι πάντα εύκολο να εξηγήσουμε γιατί ένα σύνθημα βρίσκει μεγάλη απήχηση στα κινήματα. Υποψιαζόμαστε όμως ότι αυτό που παίζει σημαντικό ρόλο είναι να συλλάβει μέσα σε δύο σειρές τη σύγκρουση που κάθε φορά εκτυλίσσεται, μια ερμηνεία της συγκυρίας ή ένα συναίσθημα. Η επιλογή των λέξεων είναι επίσης κομβικός παράγοντας. Οι λέξεις πρέπει να είναι πιασάρικες και καθημερινές - να ριμάρονται σωστά, για να μπορεί ο κόσμος να τις φωνάζει εύκολα. Και φυσικά οι λέξεις διαμορφώνουν και το ύφος. Κάποια σύνθημα είναι ωραία επειδή είναι υπαινικτικά και άλλα επειδή είναι ευθύβολα.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι, όπως και ο υπόλοιπος πολιτικός λόγος που παράγεται από τα κινήματα, τα σύνθημα αποτελούν και αυτά αντικείμενα κριτικής, αναστοχασμού και συζήτησης. Το «μπάτσοι-γουρούνια-δολοφόνοι» μετατράπηκε σε «μπάτσοι-σκουπίδια-δολοφόνοι». Το «δέκα-εκατό-χιλιάδες καταλήψεις» στρέφεται ενάντια σε έναν κόσμο οργανωμένης πλήξης ή σήψης, ανάλογα με τη συναισθηματική συνθήκη εκείνου που φωνάζει. Ακόμα, τρομοκρατία είναι «η μισθωτή σκλαβιά», αν μιλάμε από μια πλευρά εναντίωσης στην εργασία, ή «να ψάχνεις για δουλειά», αν μιλάμε με το άγχος της επιβίωσης. Κριτική έχει ασκηθεί φυσικά σε πολλά σύνθημα που μιλούν στο όνομα του «λαού», δηλαδή της διαταξικής κοινότητας που συγκροτείται δια της υπαγωγής της στο κράτος. Έτσι λοιπόν και το σύνθημα «δεν ήταν η βενζίνη, δεν ήταν τα λεφτά, οι μπάτσοι πυροβόλησαν γιατί ήταν Ρομά» που αναπαράξαμε (και αναδείχθηκε από τους Ρομά), δεν μπορεί παρά να υπαχθεί σε κριτική, καθώς γεννά διάφορα ερωτήματα: Οι μπάτσοι πυροβόλησαν μόνο ή κυρίως επειδή ήταν Ρομά; Δεν παίζει ρόλο το γεγονός ότι η αστυνομία περιφρουρεί το καθεστώς ιδιοκτησίας και διώκει τους «κλέφτες»; Δεν παίζει ρόλο η προλεταριακή ταυτότητα του θύματος; Δεν περιστρέφεται ο κόσμος γύρω από τα λεφτά; Υποστηρίζουμε άραγε μια πολιτική της ταυτότητας κόντρα στην πολιτική της τάξης; Πώς διαπραγματεύομαστε τα κινήματα που συγκροτούνται

γύρω από τη διαφορά; Γιατί το οικειοποιήθηκαν με τόση ευκολία οι Ρομά και τι έχουν να πουν για όλα τα παραπάνω; Η ανάδειξη της φυλετικής ταυτότητας ήταν απλά έμπνευση της στιγμής ή είχε μέσα της και πολιτική σκοπιμότητα;

Η ιστορία του συνθήματος ξεκινάει μάλλον αρκετό καιρό πριν από την πρώτη διατύπωσή του. Η δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη, περίπου έναν χρόνο πριν, ήταν αυτή που ανακίνησε ξανά τη συζήτηση γύρω από τα παραπάνω ερωτήματα. Τότε, σε μια από τις ανοιχτές συνελεύσεις που ακολούθησαν τη δολοφονία, κατατέθηκε ένα πολιτικό σκεπτικό που υποστήριζε ότι δεν χρειάζεται να αναφερθεί η Ρομά ταυτότητα του θύματος, γιατί «δεν γνωρίζουμε πώς εκείνο αυτοπροσδιοριζόταν». Η οπτική αυτή μας προβληματίσε αρκετά, αν και δεν ήταν η πρώτη φορά όπου ο α/α χώρος εμφανίζεται ως το βασίλειο της βουλευσαρχίας, ο τόπος που «ό,τι δηλώσεις είσαι». Για εμάς ήταν σαφές ότι δεν είχε μόνο σημασία το πώς αυτοπροσδιοριζόταν ο Σαμπάνης, αλλά και το πώς γινόταν αντιληπτός από τους γύρω του. Και οι γύρω του, ιδίως αυτοί που τον δολοφόνησαν (όπως φάνηκε από τις απομαγνητοφωνήσεις της ενδοεπικοινωνίας των μπάτσων), τον είχαν κατηγοριοποιήσει ως Ρομά. Το συγκεκριμένο γεγονός ήταν μια υπενθύμιση ότι στον κόσμο αυτό υπάρχουμε τόσο ως υποκείμενα, όσο και ως αντικείμενα και πως οι ατομικές και συλλογικές ταυτότητες που αποκτούμε δεν είναι αποτέλεσμα μόνο της επιλογής μας, αλλά και των δεκάδων ακούσιων προσδιορισμών που προκύπτουν από τις σχέσεις εξουσίας στις οποίες εμπλεκόμαστε. Ο Νίκος Σαμπάνης λοιπόν, δεν ήταν μόνο «άλλος ένας νεκρός από το κράτος», αλλά υπαγόταν και σε ένα συγκεκριμένο δίκτυο σχέσεων που τον κατασκεύαζε ως Ρομά.

«Μα καλά», θα πει κανείς, «τι νόημα έχει να επιμένουμε στην ανάδειξη όλων αυτών των επιμέρους ταυτοτήτων;» «Πώς θα βοηθήσει τη συνολική κριτική μας στις καπιταλιστικές σχέσεις και τον αγώνα μας για το γκρέμισμα κάθε διαχωρισμού;» Ε λοιπόν, ενώ αντιλαμβανόμαστε κι εμείς την ανάγκη για (αυτό) κατάργηση των επιμέρους ταυτοτήτων που προκύπτουν από τις φετιχοποιημένες μορφές κοινωνικότητας που προωθεί ο καπιταλισμός, θεωρούμε ότι το ζήτημα είναι αρκετά σύνθετο. Καταρχήν δεν πιστεύουμε πως η σοραποποίηση είναι συνώνυμο της κατάργησης. Με άλλα λόγια, το να κάνουμε ότι κάποιες κοινωνικές ταυτότητες δεν υπάρχουν, δεν σημαίνει και ότι ξεμπερδεύουμε με αυτές. Αντίθετα, πιστεύουμε ότι πολλές φορές, προκειμένου μια ταυτότητα να αμφισβητηθεί, θα πρέπει επιπλέον να αναδειχθεί στην επιφάνεια ως τέτοια. Όχι απλά για να παραταχθεί στη σειρά με άλλες ταυτότητες και να σχηματίσουν το τέλειο ακρωνύμιο, αλλά για να φανερωθεί η εσωτερική

της συγκρότηση, οι διαδικασίες απόδοσης μέσα από τις οποίες προκύπτει και ο τρόπος με τον οποίο επιβάλλεται στους φορείς της. Εν τέλει, ο δρόμος προς την κατάργηση μπορεί να περιλαμβάνει εξίσου στιγμές ανάδειξης και ενδυνάμωσης, ενώ η διαδρομή προς μια κριτική της καπιταλιστικής ολότητας περνάει μέσα από την επιμέρους και μερική εμπειρία ή ταυτότητα.

Τα παραπάνω επιστρέφουν στα βασανιστικά ερωτήματα που συναντάμε στα κινήματα γύρω από τις πολιτικές της ταυτότητας και της διαφοράς. Από τη μία, νιώθουμε εγκλωβισμένοι σε μια πολιτική θεωρία που περιορίζεται στην ανάδειξη της διαφοράς και στην απόρριψη κάθε ενοποιητικού στοιχείου ανάμεσα στις επιμέρους ταυτότητες. Από την άλλη, έχουμε δει την προσέγγιση που δημιουργεί αφηρημένα ενοποιητικά σχήματα για να προχωρήσει μπροστά, να αποτυγχάνει πολλές φορές, καθώς δεν γίνονται πλήρως αντιληπτές οι κοινωνικές ανάγκες και επιθυμίες που προσπαθεί να εκφράσει. Εν ολίγοις, το ζήτημα δεν είναι να ανάγουμε τη διαφορά ως το ύψιστο πολιτικό εργαλείο, ούτε να κάνουμε σαν να μην υπάρχει. Αυτό που θέλουμε είναι να μπορούμε να ορίζουμε εμείς τη σημασία της και όχι ο καπιταλισμός. Γιατί η διαφορά υπάρχει, ωστόσο ο καπιταλισμός τη χρησιμοποιεί για το συμφέρον του. Άλλοτε θα καμωθεί ότι «είμαστε όλοι άνθρωποι, όλοι ίσοι» και άλλοτε θα σπεύσει να υπενθυμίσει ότι κάποιος είναι άντρας και κάποιες γυναίκες, κάποιες ντόπιες και κάποιες ξένες.

Επομένως ποια είναι η σημασία που πρέπει να δίνουμε στην έννοια της διαφοράς; Ποιες είναι οι πρακτικές που αποσταθεροποιούν τις παγιωμένες ταυτότητες και ποιες αυτές που τις επιβεβαιώνουν; Καλώς ή κακώς, δεν υπάρχουν έτοιμες απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα. Δεν υπάρχουν οδηγίες χρήσης που να μαρτυρούν από πριν τις λύσεις στο πρόβλημα. Αντίθετα, οι απαντήσεις είναι κάτι που πρέπει να ανακαλύπτουμε σε κάθε περίπτωση ξεχωριστά και για αυτό θα χρειαζόμαστε κάθε φορά όλη τη συλλογική ευφυΐα που προκύπτει απ' τις κοινωνικές μας σχέσεις.

Αν για κάτι είμαστε σίγουρες, είναι ότι η συνάντηση με διαφορετικές κοινωνικές ομάδες μπορεί να αποβεί διαφωτιστική, καθώς συχνά αποδεικνύονται πολύ πιο οξυδερκείς πολιτικά, απ' όσο πιστεύουμε. Σε μια τέτοια συνάντηση φανερώνονται και τα όρια μιας λογικής αναγωγισμού στην τάξη. Η παρέα των Ρομά θα μας δείξει ότι η πατροπαράδοτη συνταγή «βάλε λίγο ταξικό, να γίνουμε όλοι το ίδιο» δεν αρκεί για να δέσει το γλυκό. Γιατί αντιλαμβάνονται ότι η βία που δέχονται φιλτράρεται μέσα από τη «φυλή» και δεν είναι μόνο αποτέλεσμα της ταξικής τους θέσης. Συνειδητά ή όχι, αποσπασματικά τις περισσότερες φορές - μικρή σημασία έχει -, μπορούν να καταδείξουν τον φαύλο κύκλο της φυλετικοποίησης που μέσα

στα χρόνια κατασκευάζει τη Ρομά ταυτότητα: πληθυσμοί στο περιθώριο αποκτούν Ρομά πολιτισμικά χαρακτηριστικά και όσοι αναγνωρίζονται ως Ρομά ωθούνται στο περιθώριο. Εκτός όλων αυτών, φανερώνονται και τα όρια μιας λογικής καθήλωσης στην ταυτότητα. Οι φίλες από το Ιράν για παράδειγμα, που γνωρίσαμε πρόσφατα, ενώ αναγνωρίζουν τα φεμινιστικά χαρακτηριστικά της εξέγερσης, επιμένουν να αναδεικνύουν την αντικαθεστωτική διάστασή της, ισχυριζόμενες ότι παρά την αρχική αφορμή, η εξέγερση είναι κάτι που τους αφορά όλους. Αντιλαμβάνονται έτσι, με τον τρόπο τους, μια διαδικασία κατά την οποία η τάξη συμβαίνει καθώς ο κόσμος παίρνει θέση στη σφοδρή σύγκρουση που εκτυλίσσεται, καθώς η φωτιά της εξέγερσης προκαλεί μια σύντηξη των επιμέρους ταυτοτήτων (γυναίκες, μαθητές, εργαζόμενες, Κούρδοι, κλπ.) και δημιουργεί τη συλλογική ταυτότητα των εξεγερμένων.

Τέλος, επιστρέφοντας στο σύνθημα που ήταν και η αφορμή γι' αυτό το κείμενο, θα πρέπει να διευκρινίσουμε και κάτι ακόμα. Το σύνθημα αυτό δεν φωνάχτηκε για να ανοίξει έναν ενδοκινηματικό διάλογο. Αυτό συμβαίνει εκ των υστέρων, τώρα. Φωνάχτηκε για να πλώσει τη συζήτηση ευρύτερα κοινωνικά και να «απαντήσει» σε μια αρκετά διαδεδομένη οπτική για τα γεγονότα. Μια οπτική που πιστεύουμε πως εξέφραζε ένα υπολογίσιμο και αντιδραστικό κομμάτι της κοινωνίας, το οποίο προσπάθησε να κρύψει τον ρατσιστικό παράγοντα, πίσω από μια τυπική ισότητα απέναντι στον νόμο, με μισόλογα του στιλ «αφού και αυτός όμως έκλεψε...», «οποιοσδήποτε και αν είναι δεν μπορεί να κλέβει...» κλπ. Μια οπτική δηλαδή, που προσπαθούσε να κανονικοποιήσει τον θάνατο όσων κρίνονται ως περιττοί, στο όνομα της αποκατάστασης του νόμου και της τάξης. Εμείς κρίναμε, λοιπόν, ότι το σύνθημα «δεν ήταν η βενζίνη, δεν ήταν τα λεφτά / οι μπάτσοι πυροβόλησαν γιατί ήταν Ρομά» αντιστοιχούσε απέναντι στη συγκρότηση μιας αντιδραστικής κοινωνικής τάξης. Ήταν λοιπόν η επιλογή του ενστικτώδους; Μάλλον ναι. Ήταν όμως τυχαία; Σίγουρα όχι.

ΦΑΜΠΡΙΚΑ
ΥΦΑΝΕΤ
yfanet.espivblogs.net

[ο θείος Κώστας θυμάται...]

Έχουνε ψυχή ... κι οι προπτυχιακοί (πεινασμένοι, απλοχέρηδες και αλληλέγγυοι)

Κάποτε, στα παλιά καλά τα χρόνια, τα κινήματα άφηναν -μεταξύ άλλων- κάτι πολύμορφες παρακαταθήκες, να σου τρέχουν τα σάλια. Έτσι και τα φοιτητικά του '06 - '07. Οι μπουφές στο απθ τότε -είτε συνόδευαν συνένδρια, είτε παρουσιάσεις διδακτορικών, είτε καθηγητοποιήσεις- ήταν ένα σχεδόν καθημερινό φαινόμενο. Το φαί στη λέσχη, αν και ποσοτικά τίμιο, είχε μετατρέψει τα στομάχια μας σε φορείς μη διασπώμενου λάχανου. Το όραμα για ένα άλλο φαγοπότι διαπερνούσε με λαχτάρα τις τάξεις των αγωνιζόμενων. Οι πρώτες σταγόνες του gourmet prolet διαφαίνονταν στον ορίζοντα. Ένα άτυπο δίκτυο σχέσεων, σκληροπυρηνικά οργανωμένο και με πίστη στον σκοπό και τη συντροφικότητα, έδωσε τη λύση, χωρίς ποτέ να μιλήσει για αυτήν.

"Έλα"

"Πρυτανεία παίζει τώρα, προλαβαίνουμε"

"Πολύ πράμα;"

"Ναι σε λέω, γρήγορα"

"Τέλεια, ενημερώνω σθε, κατεβαίνουμε"

Κεφτεδάκια, σουβλάκια μανιταριών, μαριναρισμένα φιλετάκια, ρολάκια λαχανικών, πατάτες φούρνου και τηγανητές, τρεις σαλάτες, πέντε αλοιφές, και φυσικά τυροπιτάκια, μια πανδαισία επιλογών. Η εικόνα μας, μανιασμένες φοιτήτριες και φοιτητές με πολύχρωμα μαλλιά και με αραιοκατοικημένες γενειάδες να συρρέουν σαν άγριο ποτάμι από κάθε πλευρά του απθ σε μια ήσυχη λίμνη γραβατωμένων, ποίηση. Τι γλέντι, τι φαί και στις τυχères μας, και τι πιώμα. Κολονάτα κρασιά που κατέβαιναν σαν κερασμένα σφηνάκια στο "ερείπιο". Και στις ακόμα πιο τυχères μας, αλληλέγγυοι εργαζόμενοι στους μπουφές, που φρόντιζαν να γεμίζουν τις τσάντες μας με κάνα μπουκάλι στα κρυφά, να 'χουμε να πιούμε στην κατάληψη ή για να ξεχάσουμε τη λήξη της. Κι εμείς, με τη φρεσκοφτιαγμένη ταξική μας συνείδηση, εν μέσω ικανοποιητικών ρεψιμάτων, να τους βοηθάμε στο συμμάζεμα. Ποίηση σας λέω, ποίηση. Ανατίμηση από άλλο πλανήτη. Αυτών, των καθημερινών σχέσεων αγώνα.

"Ρε μαλάκες, τους παιδαγωγικάριους ξεχάσαμε να πάρουμε"

— Η εξουσία είναι ζήτημα ρυθμού

Ο έλεγχος είναι ζήτημα ρυθμού.

Η αυστηρότητα είναι ζήτημα ρυθμού.

Η απόλαυση είναι ζήτημα ρυθμού.

Η ελεύθερη βούληση, λένε, δεν υπάρχει κι αυτό πρέπει να είναι για μας θεραπευτικό.

Αν ελεύθερη βούληση δεν υπάρχει, ψάχνουμε τον έλεγχο σε πράγματα που είναι απτά.

Ψάχνουμε σε αυτά που αν ακούσουμε μπορούν να μας χαρακτηρίσουν.

Ψάχνουμε σε αυτά που αν διαβάσουμε μπορούν να μας συγκινήσουν.

Ψάχνουμε την οικειότητα.

Σε έναν κόσμο που κάτι έχει αφαιρεθεί, ψάχνουμε την τρυφερότητα.

στον εκβιασμό του ενοικίου δεν είμαστε μόνες

της κοινωνικής μας ζωής, αλλά και της πρόσβασης στην εργασία.

Διακρίναμε δύο ξεχωριστές, αλλά αλληλοσυμπληρωματικές κατευθύνσεις δράσεων πάνω στο ζήτημα. Από τη μια, προσπαθήσαμε -όσο μπορούσαμε και όσο το ήθελαν- να είμαστε άμεσα και έμμεσα κοντά στα άτομα που αντιμετώπιζαν την αύξηση, είτε ως μορφή πίεσης στους ιδιοκτήτες κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, είτε για την ενδυνάμωση των ενοικιαστριών. Παράλληλα, σκεφτήκαμε πως μια μεμονωμένη διαπραγμάτευση με έναν ιδιοκτήτη θα ήταν αδύναμη χωρίς ένα συνολικότερο πλαίσιο κατακραυγής και αμφισβήτησης του "δικό μου είναι το σπίτι και θα το κάνω ό,τι γουστάρω" που επικαλούνται συχνά οι ιδιοκτήτες για να μας στερήσουν ακόμη ένα μέρος του μισθού μας, αδιαφορώντας για το τι σημαίνει αυτό για τις ζωές μας και, ως γενικευμένη συνθήκη, για την κοινωνία συνολικότερα. Πειραματιστήκαμε με τρόπους ανάδειξης του ζητήματος, διοργανώνοντας μια σειρά από πορείες στις γειτονιές της Θεσσαλονίκης, θεματικές παρεμβάσεις, καθώς και σχετικές εκδηλώσεις, συζητήσεις και προβολές. **Ανοίγουμε το ζήτημα της στέγασης στην πόλη προσπαθώντας να ενθαρρύνουμε μια κάποια συνείδηση ενοικιαστ(ρι)ών και να αντισταθούμε στην αύξηση του κόστους και της συνεπακόλουθης μείωσης της ποιότητας ζωής μας, χρησιμοποιώντας ως εργαλείο τη συλλογική οριζόντια δράση.**

Έτσι, όταν μέλη της ομάδας αντιμετώπισαν αυξήσεις ενοικίων, αποφασίσαμε να κινητοποιηθούμε συλλογικά προσπαθώντας να απαντήσουμε στο συγκεκριμένο πρόβλημά τους, αλλά και να προβάλλουμε διεκδικήσεις για ένα πολύ ευρύτερο κοινωνικό ζήτημα. Για μας, η πρόσβαση στη στέγαση αποτελεί σημαντική πτυχή για την επιβίωσή μας και την κάλυψη τόσο των αναγκών μας, όσο και των επιθυμιών μας για άνεση και ποιότητα ζωής. Το σπίτι μπορεί να είναι βασική ανάγκη και απαραίτητη προϋπόθεση για την ένταξή μας στην πόλη, μας παραχωρείται, όμως, ως εμπόρευμα, και μάλιστα με αντίτιμο πολύ μεγαλύτερο από αυτό που είμαστε διατεθειμένες να δώσουμε. Είναι σημείο αναφοράς μας και καθοριστικός παράγοντας

Ο δημόσιος χώρος μετατρέπεται σταδιακά από χώρο συνάντησης, συλλογικών αραγμάτων κι ελεύθερης πρόσβασης, σε χώρο ελεγχόμενο και περιορισμένης παραμονής, με τελικό σκοπό την κατανάλωση. Οι αλλαγές στον αστικό δημόσιο χώρο έρχονται για να αναδείξουν αυτήν την νέα εικόνα της πόλης. Το πετσόκομμα των ελάχιστων δέντρων, σε μια πόλη που έτσι κι αλλιώς έχει το λιγότερο πράσινο ανά κάτοικο στην ΕΕ, περιόρισε περαιτέρω το πού μπορείς να σταθείς μέσα στη μέρα κάτω από τον ήλιο. Πεζοδρομήσεις, συχνά μη προσβάσιμες σε άτομα με κινητικές δυσκολίες, αναπλάσεις, που δε λαμβάνουν υπόψη τους τις κοινωνικές ανάγκες, "ωραιοποιήσεις" περιοχών με βασικό άξονα την αύξηση των κερδών τους, συνεχής παρουσία μπάτσων, μόνιμος έλεγχος και διώξεις όσων αντιστέκονται στις κοπές δέντρων. Σπάνια και απόμακρα παγκάκια με θέα μια βιτρίνα, πλατείες γεμάτες τραπεζοκαθίσματα και άλλες πλατείες οι οποίες περιφράσσονται και γίνονται κλειδωμένα γηπεδάκια και παιδικές χαρές, όπου επιτρέπονται μόνο γονείς και παιδιά (κι αυτοί όχι πάντα) και μόνο συγκεκριμένες ώρες. Και στο ΑΠΘ, το μεγαλύτερο πάρκο στο κέντρο της πόλης, επιχειρείται να εμποδωθεί η περίφραξη του και η διαρκής παρουσία της αστυνομίας. Είδαμε στις προτεραιότητες του κράτους, εν μέσω πανδημίας (πριν και μετά το lockdown), να είναι η διαχείριση του δημόσιου χώρου και η προώθηση μιας συγκεκριμένης κοινωνικότητας. **Ό,τι δε συμβαδίζει με τα επιχειρηματικά σχέδια της πόλης εμφανίζεται ως απειλή: οι μετανάστες, οι άστεγοι, τα αράγματα στις πλατείες, οι καταλήψεις, οι διαδηλώσεις.** Όπως ακούσαμε και από τα ίδια τα στόματα των αστυνομικών "Πηγαίντε στα μαγαζιά! Μην κάθεστε στις πλατείες!".

Βλέπουμε τις πόλεις μας να μετασχηματίζονται διαρκώς, όχι με βάση τις ανάγκες μας, αλλά με βάση τις ανάγκες του κεφαλαίου, δηλαδή την παραγωγή, την κυκλοφορία και την κατανάλωση των εμπορευμάτων. Το αποτέλεσμα είναι να δημιουργ-

γούνται διακριτές περιοχές, ανάλογα με τη λειτουργία χρήσης τους. Πολύ εύκολα μπορούμε να διακρίνουμε τους εμπορικούς δρόμους με τα μαγαζιά, τις βιομηχανικές ζώνες, τις περιοχές όπου βγαίνει ο κόσμος να διασκεδάσει, τις περιοχές όπου μένει ο ντόπιος πληθυσμός και αντίστοιχα υποβαθμισμένες περιοχές, όπου ζουν περιθωριοποιημένες ομάδες. Προφανώς, δεν το συναντάμε πάντα σε μία τόσο απόλυτη μορφή, αλλά και με μια πολυπλοκότητα εντός των γειτονιών και των πολυκατοικιών, με τις ταξικές και εθνικές ανισοροπίες πάντα παρούσες (π.χ. ρετιρέ - υπόγειο, μπαλκόνι με θέα - παράθυρο στον ακάλυπτο). Έχουμε άλλωστε δει πολλάκις επιτροπές κατοίκων από άτομα που φέρουν την ταυτότητα του ντόπιου ιδιοκτήτη-οικογενειάρχη-μαγαζάτορα να βάζουν στο στόχαστρο όσα άτομα δεν την φέρουν και να ζητούν όλο και περισσότερη αστυνομία. Στόχος όλων αυτών των κινήσεων είναι να γίνουν ακόμα πιο ομοιογενείς οι χώροι και να εκδιωχθούν τα άτομα που δε χωράνε στις κοινωνικές σχέσεις που επιδιώκουν.

Παράλληλα, συνεχίζει ακάθεκτος (μετά από μικρή παύση λόγω περιορισμών COVID-19 στις μετακινήσεις) ο μηχανισμός αγοράς της βραχυχρόνιας μίσθωσης, που αφορά κυρίως τους ιδιοκτήτες ακινήτων, τους μικρούς και μεγάλους επενδυτές, τους πολίτες με λεφτά, τους τουρίστες. Με τη συμμετοχή του κράτους, αυτή η κίνηση, πέρα από το ότι διώχνει συστηματικά ενοικιαστές από τα σπίτια τους, αναμορφώνει περιοχές και επιβάλλει αλλαγές στην καθημερινότητά μας.

Παρατηρούμε, λοιπόν, περιοχές να ακριβαίνουν και να αλλάζουν χρήση, γειτονιές να τουριστικοποιούνται, οι τιμές των ενοικίων να αυξάνονται και η καθημερινή ζωή να αλλάζει. Πέρα από τη δυσκολία εύρεσης σπιτιού, όπου συναντάμε διακρίσεις σε σχέση με το αν είμαστε φοιτήτριες ή εργαζόμενοι (και πού), το φύλο και το ποσό αποκλίνουμε από την κυρίαρχη μορφή οικογένειας, όταν τελικά βρεθεί κάποιο σπίτι, για να τα βγάλουμε πέρα με

τα ακριβά ενοίκια και τους λογαριασμούς, καταλήγουμε σε ανήλιθα σπίατα γεμάτα υγρασία, όπου δεν ανοίγουμε ποτέ τη θέρμανση. Για τους μετανάστες, η εύρεση γίνεται ακόμα δυσκολότερη- ακόμα κι αν βρεθεί κάτι μέσω ΜΚΟ, το διάστημα διαμονής τους ορίζεται αυστηρά και με το πέρας του, πολλές φορές εκδιώχνονται με απειλές και πιέσεις.

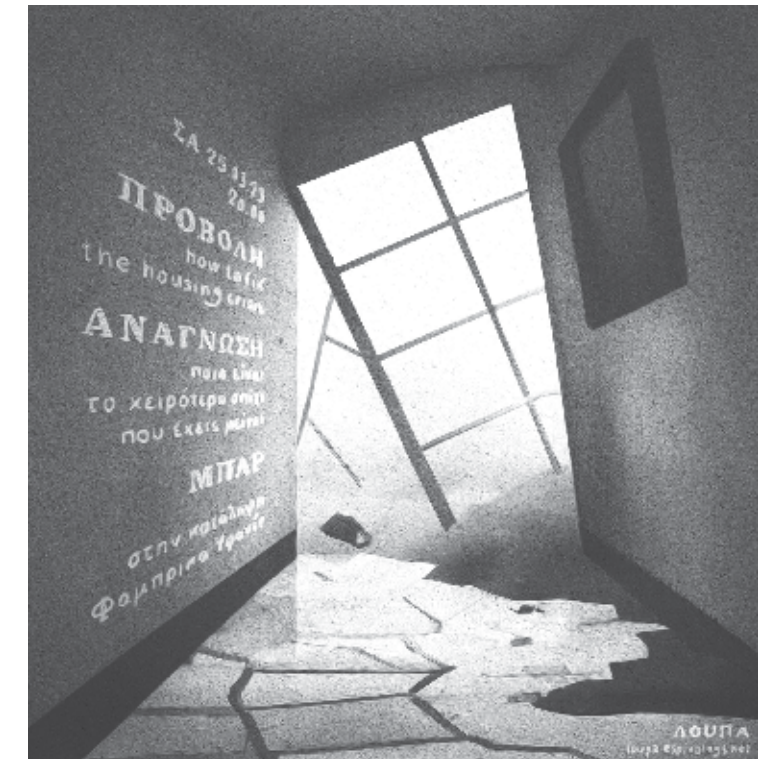
Και αφού ακριβαίνουν τα ενοίκια και δε μπορούμε να ανταπεξέλθουμε στα καινούργια αυξημένα έξοδα, αυτό έχει ως αποτέλεσμα να βλέπουμε κόσμο να μην έχει άλλες διαθέσιμες επιλογές και να εκτοπίζεται σε άλλες περιοχές, μιας και πολλά σπίτια προορίζονται για βραχυχρόνια μίσθωση ή, αν έχουν επιστρέψει στη μακροχρόνια, εμφανίζονται ως λουξ επιπλωμένα διαμερίσματα με κατά πολύ αυξημένη τιμή. Η στεγαστική επισφάλεια που βιώνουμε μέσα σε αυτή τη συνθήκη όλο και περισσότερο εντείνεται. **Είδαμε ότι τα σπίτια μας, που δε μπορούσαν ούτως ή άλλως να στεγάσουν την ποιότητα ζωής που θέλαμε, στην καραντίνα έπρεπε να χωρέσουν και την εργασία μας.** Αγγελίες σπιτιών να ξεπερνούν το βασικό μισθό. Τα lockdown μπορεί να πέρασαν, αλλά οι τιμές δε φαίνεται να έχουν πέσει και οι επιλογές για ένα φθηνότερο νοίκι είναι από ελάχιστες έως ανύπαρκτες. Καλούμαστε να διαλέξουμε το καλύτερο από τα χειρότερα σπίτια και σε μια περιοχή που πιθανότατα είναι μακριά από τη δουλειά και τις σχέσεις μας.

Η αύξηση των ενοικίων δε σημαίνει μόνο πως αναγκαζόμαστε να δίνουμε περισσότερα χρήματα από πριν. **Γεμίζει το ψάξιμο σπιτιού με απελπισία, κάνει τα σπίτια μας τόσο μικρά που ασφυκτιούμε, αυξάνει τον χρόνο που καθημερινά ξοδεύουμε για να φτάσουμε στο κέντρο, μας αναγκάζει να σκεφτόμαστε απρόθυμα το να φύγουμε στο εξωτερικό, μας κάνει να τρέμουμε την επιστροφή στο οικογενειακό σπίτι που φαίνεται να πλησιάζει επικίνδυνα.**

Όσο εντείνεται η επίθεση στον μισθό και την ποιότητα ζωής μας, τόσο εντείνεται η ανάγκη για όξυνση των απαντήσεών μας, η ανάγκη να έρθουμε πιο κοντά με τη διπλανή μας. Για να αντισταθούμε στις αυξήσεις ενοικίων, στις εξώσεις, στους φουσκωμένους λογαριασμούς, στις περιφράξεις των δημοσίων χώρων και στην περιορισμένη και με αποκλεισμούς χρήση τους. **Για να επιλέγουμε εμείς το πού θα μένουμε, το πού θα αράζουμε και πώς θα συναντιόμαστε, με βάση τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας.**

απαντάμε με συλλογικούς αγώνες

Έχοντας προσεγγίσει το ζήτημα της στέγασης με διάφορους τρόπους προηγουμένως, είπαμε να πειραματιστούμε με κάτι καινούργιο, πιο δημιουργικό και ακόμα πιο συμμετοχικό. Θέλαμε να εκφραστούμε γραπτώς και να δούμε άλλα άτομα να το κάνουν μαζί μας, δημιουργώντας ένα περιβάλλον που να αφήνει χώρο για το υποκειμενικό βίωμα και κουβέντες για τις υλικές και συναισθηματικές προεκτάσεις που έχει το στεγαστικό στο καθένα από μας. Με ένα ανοιχτό, δημόσιο κάλεσμα στις αρχές του 2023 ζητήσαμε να μοιραστούν μαζί μας πραγματικές ή φανταστικές εμπειρίες από το χειρότερο σπίτι που το καθένα μας έχει μείνει. Τονίσαμε πως πρόκειται για ένα πείραμα δημιουργικής γραφής και ότι δεν υπάρχει περιορισμός ως προς τη μορφή ή το genre του γραπτού, παρά μόνο για την έκτασή του. **Ευχαριστούμε πολύ τον κόσμο που ανταποκρίθηκε στο κάλεσμά μας!** Παρόλο που τα κείμενα εκφράζουν αποκλειστικά τα άτομα που τα έγραψαν, χωρίς να υπάρχει απαραίτητα σύνδεση με την ομάδα μας, δεν υπάρχει κάποιο

ΛΟΥΠΑ
κοινότητα συνάντησης & αγώνα φοιτητριών, ανέργων, επισφαλών χαμένων παιδιών

loupa.espivblogs.net

γραπτό που να μην αισθανθήκαμε οικειότητα με τα θέματα που θίγει.

Αφού συλλέξαμε τις ιστορίες, οργανώσαμε τον Μάρτιο του 2023 μια εκδήλωση συλλογικής ανάγνωσής τους. Η δημιουργικότητα και η ζωτικότητα, με την οποία ο κόσμος που πλαισίωσε το ίβεντ μοιράστηκε τις ιστορίες αυτές που συνήθως μένουν απ' έξω ή απλώς υπονοούνται στους αγώνες και στις θεωρητικές συζητήσεις για τη στέγαση, μας έκαναν να περάσουμε όμορφα και μας ενέπνευσαν, παρόλο που πολλές ήταν βαριές. **Ή και ακριβώς γι' αυτό. Εξάλλου, το να μιλήσουμε σε πρώτο πρόσωπο για τα προβλήματα που μας ενώνουν, ίσως είναι η αρχή για να σταματήσουμε να τα δεχόμαστε ως δεδομένα και να προσπαθούμε ατομικά να την παλέψουμε. Ίσως είναι ένα βήμα προς τη σύνδεση και τις από κοινού διεκδικήσεις για την ανατίμηση των ζωών μας.**

*
το ποίημα που ακολουθεί είναι κομμάτι αυτού του πειράματος και της έντυπης συλλογής που θα κυκλοφορήσει προσεχώς

3
30
ΠΛΗΣ
ΙΟΝ
ΣΤΑ
ΣΗΣ
ΜΕ
Τ
Ρ

Δεν έχει καμιά σημασία, που η νέα οδός έχει όνομα βασιλικό. Είμαι χαρούμενος, γρήγορα βρήκα και νοίκιασα σπίτι με τρία τριάντα, «πλησίον στάσης μετρό»!

Δεν έχει καμιά σημασία, που το μόνο παράθυρο βλέπει φωταγωγό. Άλλωστε, έχει μια εξισωτική λύτρωση η επίγνωση πως όλοι οι γείτονες κοιτάζουν το ίδιο μπετό. Λένε, πως είμαι πολύ τυχερός, που βρήκα ισόγειο με τρία τριάντα, «πλησίον στάσης μετρό».

Δεν έχει καμιά σημασία, που για παραθύρι στο μπάνιο απλά υπάρχει κενό. Μυρρίζει απίστευτα το κάρυ του γείτονα, κατουρώντας μαθαίνω ουρντού. Αν ο θεός μας έκανε ιδιους, τι τον πειράζει που βλέπω τα οπίσθια του απέναντι γυμνού Χριστιανού; Δεν ξέρω αν είναι σωστό, ξέρω μόνο πως έχω νοίκιασει με τρία τριάντα, «πλησίον στάσης μετρό».

Δεν έχει καμιά σημασία, που οι φίλοι μου λένε συχνά «σιγά μην έρθω να σε δω στο Ντεπώ». Όταν πέφτει πολλή μοναξιά, ξέρω πως η από πάνω μαθαίνει χορό. Να 'ναι καλά το σάπιο παρκέ της που είναι επαρκώς ηχηρό. Έτσι, κλείνω τα μάτια, αγκαλιάζω την ντάμα σωστά, κι νοητά της δείχνω ταγκό. Σέρνει το πόδι της, αλλά κοιτά να δεις, τυχαία πατάει εκεί που πατώ. Και μόνος περνάω καλά στη γκαρσονιέρα που νοίκιασα με τρία τριάντα, «πλησίον στάσης μετρό»!

Δεν έχει καμιά σημασία, που ακούω τους πάντες πολύ. Βολεύει και λίγο να ξέρω πως η κυρία Κίτσα βλέπει τιβι. Δε χρειάζεται να ρωτάω στην είσοδο τί κάνει κι αν είν' ζωντανή; Κι αν ξεχάσεις μια μέρα να βάλεις το ξυπνητήρι, το καζανάκι του γείτονα είναι πάντα εκεί, στις επτάμισι κάθε πρωί, σταθερά σε κάνει και ξέρεις πως ο άνθρωπος είναι καλά! Να, αερίστηκε αρχοντικά, πλύθηκε, με το καλό... Τι ωραία που ζούμε στο σπίτι με τρία τριάντα, «πλησίον στάσης μετρό».

Δεν έχει καμιά σημασία, που ως γραμματέας βγάζω εξακόσια ευρώ. Όταν στο τέλος του μήνα, φτάνω στο ταμείο με ψώνια και δεν έχω ρευστό, τα αφήνω στον πάγκο και νωχελικά την πωλήτρια στα μάτια κοιτώ: Μήπως μπορώ να πληρώσω με ένα «νοικιάζω με τρία τριάντα, πλησίον στάσης μετρό»;

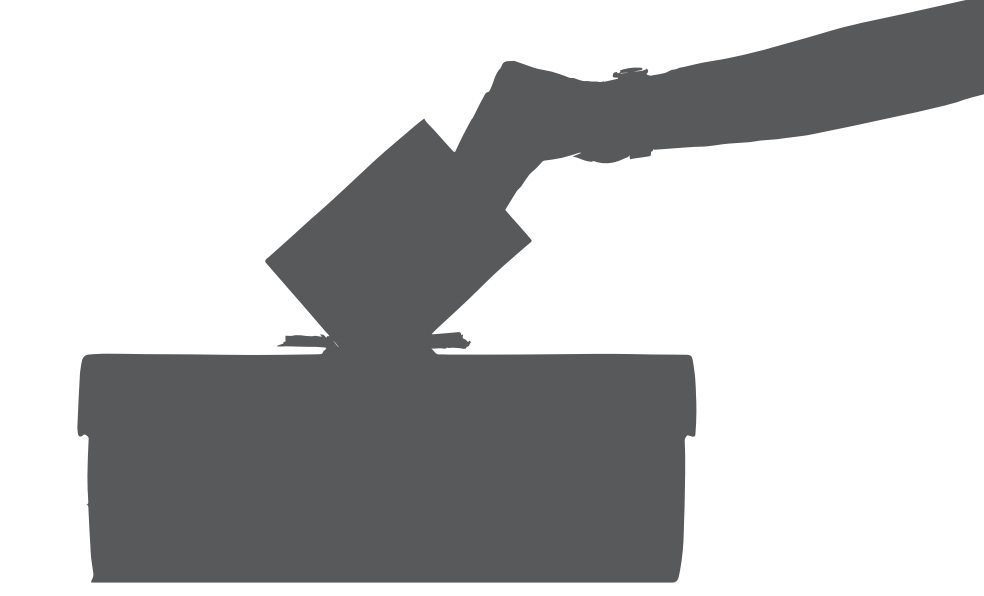
Δεν έχει καμιά σημασία, που πέρασαν χρόνια και δεν έχει ακόμα στη Σαλονίκη μετρό. Βοηθάω ανθρώπους να χαμογέλασουν όταν τους λέω πως κάποτε νοίκιασα σπίτι με τρία τριάντα, «πλησίον στάσης μετρό»!

Τον Γενάρη του 2015 διατυμπανιζόταν δεξιά και αριστερά αυτή η περιβόητη ελπίδα που έρχεται. Σε μια περίοδο δεκαετιών δεξιών και κεντροδεξιών κυβερνήσεων, λιτότητας και περικοπών λόγω μνημονίων και, κυρίως, ήπας και ξεφουσκώματος ενός πλατιού κοινωνικού κινήματος, αυτό των πλατειών, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η επιλογή του ΣΥΡΙΖΑ να μοστράρει, ενόψει εθνικών εκλογών, το σλόγκαν «η ελπίδα έρχεται» ήταν ιδιαίτερα πετυχημένη. Ήδη εντός των κινητοποιήσεων ενάντια στη λιτότητα την περίοδο 2010-2012, υπήρχε μια πιο θεσμική τάση, η οποία ενδεχομένως να διευρύνθηκε όταν κι άλλος κόσμος αντιλήφθηκε τα όρια των κινήσεων αυτών. Παρά τη δυναμική που ανέπτυξαν, δεν κατάφεραν ούτε να ξεπεράσουν ένα πλαίσιο αγανάκτησης, ούτε να σταθούν ικανές να βάλουν ένα συνολικό εμπόδιο στη φτωχοποίηση, με αποτέλεσμα εν τέλει να ξεφουσκώσουν. Και αφού φαινόταν ανίκανες να προσφέρουν μια καλύτερη ζωή μέσα από τον «δρόμο», ίσως η «αλλαγή» να βρισκόταν στις κάλπες. Αυτό ακριβώς το «ίσως» πήρε ο διαφημιστής του ΣΥΡΙΖΑ και το μετουσίωσε σε «ελπίδα». Η ιστορία από εκεί και έπειτα είναι λίγο πολύ γνωστή: αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ να μετατρέψει την Ελλάδα σε σοσιαλιστική χώρα, συνέχιση της αναδιάρθρωσης και της επίθεσης στους απεργούς/μετανάστες/καταληψίες, απογοήτευση όσων είχαν πιστέψει στην ελπίδα και επιστροφή στη δεξιά ασφυκτική, μα συνάμα σταθερή αγκαλιά, εκλογή ΝΔ κλπ.

Και κάπως έτσι φτάνουμε στο σήμερα. Οκτώ χρόνια από τις θριαμβολογίες περί ελπίδας, άρχισαν να ξανακούγονται φωνές που τη μνημονεύουν. Αυτή τη φορά όμως, οι φωνές δεν εκκινούν από ένα θετικό βλέμμα προς το μέλλον, αλλά ως έκφραση μιας μη-ελπίδας, σε μια αν μη τι άλλο δυστοπική πραγματικότητα. Πλέον, ελάχιστοι πιστεύουν ότι μια πιο αριστερή διακυβέρνηση μπορεί να αναστήσει την επίθεση που βιώνουμε σε κάθε πτυχή των ζωών μας, αρκετοί είναι όμως αυτοί που ευελπιστούν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ίσως και να καταφέρει να μαλακώσει το γκλοπ, να αποκρύψει τις εικόνες φρίκης, να εξομαλύνει τον πόλεμο για κάποιους – διατηρώντας (ή και εντείνοντας) τον βέβαια για κάποιους άλλους. Σε αυτή τη συνθήκη γενικευμένης αναδιάρθρωσης, κατακερματισμού και καταστολής, οι διάφορες γνωστές μορφές συνάντησης, αγώνα και συνδικαλισμού φαίνεται να παραπαίουν. Τα σωματεία και οι απεργίες έχουν απωλέσει την κοινωνική δυναμική τους, δίκτυα σχέσεων που ξεπήδησαν μετά τον προηγούμενο κύκλο αγώνα (βλ. σύλλογοι, πολιτικές ομάδες, συνελεύσεις γειτονιάς) διαλύονται ή αποδυναμώνονται και οι πορείες ενώ καταφέρνουν ενίοτε να είναι μαζικές και δυναμικές, ο κόσμος δεν φαίνεται να τις πλαισιώνει σταθερά. Παρατηρούμε δηλαδή, ότι ενώ ανά στιγμές η κοινωνική οργή ξεχειλίζει και ψάχνει τρόπους να αποτυπωθεί στον δημόσιο χώρο και να βάλει όριο στη συνεχή επίθεση που δεχόμαστε, φαίνεται να

απουσιάζει ένα συνολικότερο/συλλογικότερο όραμα. Ως ένα αποτέλεσμα της παραπάνω συνθήκης ερμηνεύουμε και τη στροφή κάποιου κόσμου προς την κάλλη ή τέλος πάντων την αναμονή των αποτελεσμάτων των εκλογών, ώστε να δει τι επιφυλάσσει το κοντινό μέλλον μιας και αυτή φαντάζει να είναι η μοναδική διέξοδος από τη δυστοπία που βιώνουν.

Το γιατί εμείς από την άλλη δεν θεωρούμε ότι μπορεί να αλλάξει ουσιαστικά κάτι με την ενδεχόμενη ψήφιση μιας αριστερής κυβέρνησης έχει να κάνει με το πώς αντιλαμβανόμαστε συνολικότερα το κράτος. Συνοπτικά, βλέπουμε το κράτος ως την αποτύπωση των αποτελεσμάτων της ταξικής πάλης, δηλαδή του συνεχούς ανταγωνισμού ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία. Το κράτος δεν εξυπηρετεί απλώς τα συμφέροντα της κυριαρχίας, αλλά αναδιπλώνεται ανάλογα με την έκβαση των συγκρούσεων μεταξύ εκμεταλλευτών και εκμεταλλευομένων. Με άλλα λόγια, το κράτος δεν είναι ένα εργαλείο που στα χέρια του «πιο δίκαιου» θα χρησιμοποιηθεί με σωστό τρόπο προς όφελος του λαού, αλλά είναι αποτέλεσμα του κοινωνικού ανταγωνισμού. Ο κοινωνικός ανταγωνισμός δεν αφορά μόνο στις εργασιακές σχέσεις εκμετάλλευσης στις οποίες υπάρχουμε, αλλά βρίσκεται σε κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας και προσδιορίζει το πώς υπάρχουμε, είτε μεταξύ μας είτε απέναντι στις καθημερινές σχέσεις

ΣΑΛΑ ΜΑΚΙ

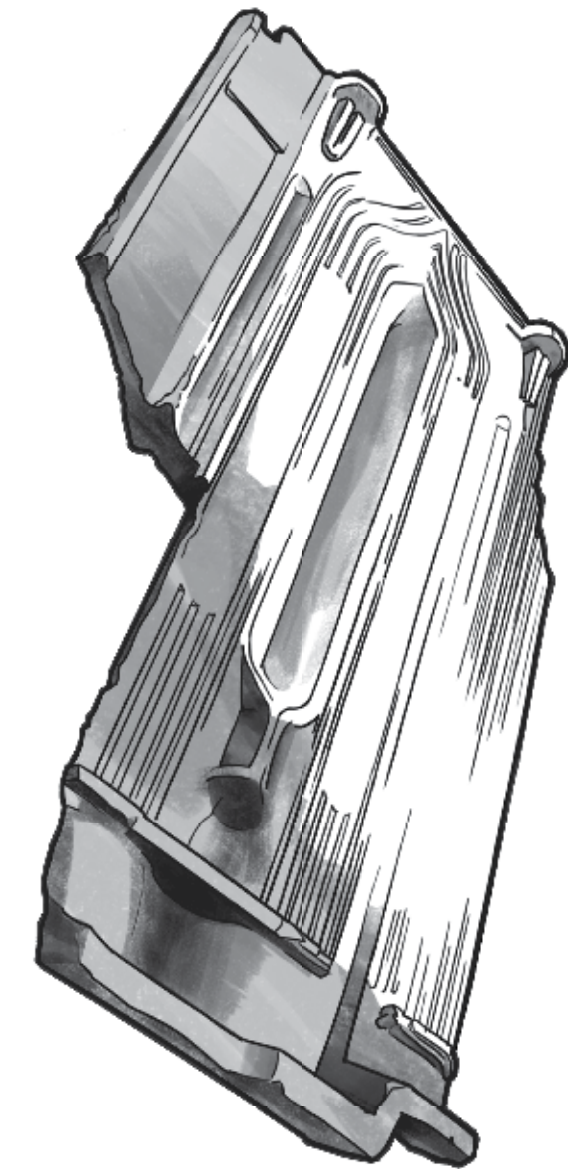
εξουσίας που βιώνουμε. Προκύπτει, μεταξύ άλλων, και από τους έμφυλους ρόλους που αναπαράγουμε, τη φυλετική υπεροχή που στιγματίζει κάποιους ως «άλλους» και τους εκτοπίζει, μέχρι και τις μικρές διαφορές που έχουμε μεταξύ μας που τελικά μετατρέπονται σε περιορισμούς. Και γι' αυτό μας απωθούν τα μεγάλα αφηγήματα, οι συζητήσεις σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο και οι οικονομίστικες αναλύσεις, γιατί το μόνο που καταφέρνουν είναι να μετατοπίσουν την κουβέντα στο πεδίο της Πολιτικής (με η κεφαλαίο) και να αποκρύψουν τις πραγματικές συγκρούσεις της καθημερινής ζωής. Δεν θέλουμε να συνεχίσουμε να αναπαράγουμε τις διαφορές που το κράτος ορίζει ως κεντρικές και άξιες να μας διαχωρίσουν. Μια συνθήκη δηλαδή, όπου πάντα κάποιος θα είναι παράταιροι, λιγότερο σημαντικοί, θα πρέπει να περισσεύουν και να υποτιμούνται παραπάνω από εμάς, υπενθυμίζοντας διαρκώς ότι μπορεί να βρεθούμε στη θέση τους. Και σίγουρα δεν μας ενδιαφέρει να συμμετάσχουμε σε μια αρρωστημένη αριθμητική ενσωματωμένων vs περιπτώσεων.

Στο παραπάνω πλαίσιο κι εφόσον αντιλαμβανόμαστε το πεδίο της πολιτικής ως ταυτόσημο με αυτό της καθημερινότητάς μας, η ανάγκη να παρέμβουμε και να καθορίσουμε σε ζωντανό χρόνο τις ζωές μας δεν θα μπορούσε να περνάει μέσα από την ανάθεσή τους στους εκάστοτε σωτήρες που ψηφίζονται κάθε 4 χρόνια. Οι αλλαγές που πραγματοποιούνται (και) σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο, θεωρούμε πως καθορίζονται και από τις επιμέρους κοινωνικές κινήσεις, οι οποίες είτε αναγκάζουν το κράτος να αναδιπλωθεί, είτε επιτρέπουν την αναδιάρθρωση να συνεχίσει να περνάει από πάνω μας.

Μέσα σε μια καθημερινότητα που οι ρόλοι μοιάζουν παγιωμένοι και ο χρόνος δεν φτάνει ούτε για τα βασικά, εμείς προσπαθούμε να δημιουργήσουμε τις συνθήκες και τα σημεία συνάντησης που τόσο χρειαζόμαστε. Να μοιραστούμε το φαινομενικά ατομικό αίσθημα της απόγνωσης που μας προσφέρει η καθημερινή επισφάλεια ώστε να το διαρρήξουμε και να διεκδικήσουμε τις ζωές μας, να αμφισβητήσουμε τους ασφυκτικούς ρόλους που καλούμαστε να επιτελέσουμε, να διακόψουμε το συνεχές τρέξιμο για ένα «καλύτερο αύριο», να εφεύρουμε νέους τρόπους να συνυπάρξουμε και να συσχετιστούμε. Να καταφέρουμε να ξεπεράσουμε τον μύθο της Πολιτικής ως της διαχωρισμένης σφαίρας που μας πετάει απ' έξω και περιμένει από 'μας μόνο μια ψήφο. Από τις γυναικοκτονίες στα σπίτια, στις δολοφονίες Ρομά στον δρόμο και από τις επαναπροωθήσεις μεταναστριών στα σύνορα μέχρι τη σύγκρουση των τρένων στα Τέμπη, να ενώσουμε αυτές τις τελίτσες που σκιαγραφούν την καθημερινή μας υποτίμηση, ώστε να αναδείξουμε την πολιτική διάσταση της καθημερινότητας. Να αρνηθούμε τη διάκριση και την ιεράρχηση ανάμεσα στις ανάγκες και τις επιθυμίες μας ώστε να φέρουμε τους δικούς μας όρους κάλυψής τους στο προσκήνιο. Να δώσουμε αυτού τους μικρούς και μεγάλους καθημερινούς αγώνες στα σπίτια, στους δρόμους, στις δουλειές, στις σχέσεις μας.

ΚΕΡΑΜΙΔΙ

μια
αυτοοργανωμένη
ταινία
για
την
Υφανέτ
και
τη
μνήμη
/
τους
ανθρώπους
και
τα
ντουβάρια

Η ταινία ΚΕΡΑΜΙΔΙ γυρίστηκε τον Απρίλη του 2022, εντός και εκτός της κατάληψης Υφανέτ, ως μια προσπάθεια να ανιχνεύσουμε μέσα από μια ιστορία μυθοπλασίας τις δαιδαλώδεις διαδρομές μιας χαμένης μνήμης. Λίγους μήνες πριν, η συνέλευση της Υφανέτ προχώρησε στην έκδοση της μπροσούρας «Μικρές ιστορίες για την διάσωση της μνήμης», με θέματα την κρατική διαχείριση των μνημείων από τις αρχές του ελληνικού κράτους, το κτήριο της Υφανέτ ως μνημείο βιομηχανικού πολιτισμού, την υπεράσπιση της κατάληψης ως κομμάτι της δικής μας αντιμνήμης, αλλά και στην αναδημοσίευση παλιών συνεντεύξεων από εργάτες της περιόδου λειτουργίας του εργοστασίου. Παράλληλα και για περίπου 11 μήνες, διεξάγονταν εντατικές εργασίες συντήρησης του κτηρίου, με στόχο τόσο την ασφάλεια και τη λειτουργικότητα των χώρων που χρησιμοποιούνται, όσο και την προστασία του εργοστασίου ως υλικό κατάλοιπο αυτής της μνήμης. Τέλος, το ίδιο περίπου διάστημα που οργανώθηκαν τα γυρίσματα της ταινίας, η Κοινότητα Κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ διοργάνωσε ένα φεστιβάλ υπεράσπισης της κατάληψης κόντρα στο συνέδριο τα Κάστρα της Βιομηχανίας και στα σχέδια αξιοποίησης. Το φεστιβάλ κορυφώθηκε με την διεξαγωγή του πρώτου street parade μετά από αρκετά χρόνια, το οποίο και συνοδεύτηκε από την έκδοση «Ένα γέλιο θα τους θάψει». Στην έκδοση αυτή επιχειρήθηκε μια αναδρομή τόσο σε προηγούμενα street parade/ reclaim the streets από την Ελλάδα και το εξωτερικό, όσο και σε διάφορες στιγμές των κινημάτων ανά τα χρόνια, όπου η πολιτική και το παιχνίδι υπήρξαν πράγματα αδιαχώριστα. Με δυο λόγια θα λέγαμε, ότι το 2022 ήταν μια χρονιά όπου το ζήτημα της μνήμης απασχόλησε έντονα τον κόσμο γύρω από την κατάληψη της Υφανέτ.

Σε αυτό το σημείο, θα μπορούσε κάποιος να αναρωτηθεί «μα καλά, τι κόλλημα έχετε φάει με τη μνήμη τέλος πάντων;» ή «πού ακριβώς σας χρησιμεύουν όλες αυτές οι ιστορικές αναδρομές;». Είναι συνηθισμένο άλλωστε το ζήτημα της μνήμης να συγχέεται συχνά, με την ακατάσχετη παρελθοντολαγνεία και το διάχυτο αίσθημα νοσταλγίας που κατακλύζουν διάφορες πτυχές της καθημερινότητάς μας. Η μνήμη για την οποία μιλάμε εμείς όμως είναι κάτι πέρα από αυτό, είναι ο τρόπος με τον οποίο προκαλούμε το μέλλον. Με άλλα λόγια, δεν αφορά αποκλειστικά το παρελθόν και τα όσα έχουν ήδη συμβεί, αλλά αποτελεί μια δυναμική διαδικασία μετασχηματισμού, μέσα από την οποία γίνεται αντιληπτό το παρόν και τίθενται οι βάσεις για τον σχεδιασμό του μέλλοντος. Η μνημονική διαδικασία είναι μια διαδικασία, όπου τα άτομα συγκροτούν ατομικές και συλλογικές ταυτότητες, προκειμένου να μπορέσουν να τοποθετήσουν τον εαυτό τους μέσα στον ρου της ιστορίας. Σε μια περίοδο λοιπόν, όπου τα κινήματα πασχίζουν να ανασυγκροτηθούν, το ζήτημα της μνήμης οφείλει να απασχολεί όλους όσοι δεσμεύονται στην υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης, όλες όσες επιθυμούν να στέκονται στη σωστή πλευρά της ιστορίας.

Γνωρίζουμε βέβαια ότι το ζήτημα της μνήμης δεν απασχολεί μόνο τα κινήματα, αλλά και τον ίδιο τον καπιταλισμό. Σε περιόδους κρίσης και αστάθειας, όπως αυτή η παρατεταμένη περίοδος που διανύουμε, δημιουργείται συχνά μια κοινωνική τάση που αναζητά σταθερότητα και θαλπωρή στην παράδοση, στο οικείο και στην νοσταλγία, κόντρα στις επιταγές της σύγχρονης καθημερινότητας για επιτάχυνση και συνεχή καινοτομία. Μέσα από αυτό το πρίσμα μπορούμε να αντιληφθούμε την αναθέρμανση του ενδιαφέροντος γύρω από τη λαογραφία, την αρχαιολογία και την εθνολογία, την έλξη των βίνταζ και έθνικ αντικειμένων και αισθητικής, το ενδιαφέρον για τα μουσεία και τα μνημεία και την τάση στο θέατρο και το σινεμά για ενασχόληση με την μνήμη και την ιστορία. Ο καπιταλισμός λοιπόν επιχειρεί να εμπορευματοποιήσει αυτήν την κοινωνική τάση και να τη μετατρέψει σε άλλο ένα πεδίο κερδοφορίας. Θα προσπαθήσει να μετατρέψει την ιστορία σε καρτ ποστάλ, θα αντικειμενοποιήσει τη μνήμη προκειμένου να την εκθέσει σε μουσεία, θα αποσιωπήσει ό,τι δεν χωράει στην επίσημη εθνική αφήγηση και θα δομήσει μια ολόκληρη βιομηχανία τουρισμού και πολιτισμού, προκειμένου να εκμεταλλευτεί το διάχυτο αίσθημα της νοσταλγίας. Αυτή η μνήμη όμως, δεν είναι ζωντανή, δεν είναι αυτή που υπερασπιζόμαστε. Είναι μια μνήμη απονεκρωμένη, που μοιάζει ζωντανή επειδή κινείται από το χρήμα.

Αυτός είναι και ο λόγος που επιλέξαμε να φτιάξουμε την ταινία με αυτοοργανωμένους και αντιεμπορευματικούς όρους: χωρίς χρηματοδότες και χορηγούς, χωρίς προσδοκίες για κέρδος, μέσα από σχέσεις ισοτιμίας και μοιράσματος της γνώσης. Το πρότζεκτ Κεραμίδι ξεκίνησε από την ομάδα Cine Yfanet, ανοίχτηκε στην κοινότητα της κατάληψης και τελικά εμπλουτίστηκε από την συμμετοχή δεκάδων νέων και παλιών φίλων. Σε αυτό το σημείο αξίζει να επισημάνουμε ότι πολλές από μας δεν είμαστε απλά σινεφίλ ή ερασιτέχνες (με την κυριολεκτική έννοια του όρου), αλλά βρισκόμαστε ήδη μέσα στην πολιτιστική βιομηχανία. Και όπως βροντοφώναξε το πρόσφατο, δυναμικό «κίνημα των καλλιτεχνών» (Δεκέμβρης '22 - Μάρτης '23), οι άνθρωποι μέσα σε αυτή την βιομηχανία δεν είναι χομπίστες, αλλά κανονικοί εργαζόμενοι. Και όπως όλες οι εργασίες, έτσι και αυτή στο πεδίο των τεχνών, μας αλλοτριώνει. Έχουμε κουραστεί λοιπόν να πρέπει συνεχώς να προωθούμε τον εαυτό μας και τις κοινωνικές μας δεξιότητες για να βρούμε δουλειά, να πρέπει συνεχώς να κάνουμε κονέ και γνωριμίες για την προώθηση των παραστάσεων μας, να αναγκάζομαστε να προσαρμοστούμε στις μόδες και τις τάσεις γύρω από το «καλλιτεχνικό

γούστο» της κάθε εποχής, να βρισκόμαστε ανάμεσα σε κλίκες και ισχυρούς εγωισμούς, να παρακαλάμε και να μας περιφρονούν. Στο χώρο του σινεμά, έχουμε δει τη σαπίλα αυτή να ξεκινάει από τον εθελοντισμό της σχολής κινηματογράφου στο τοπικό φεστιβάλ, να περνάει μέσα από την εμπειρία του «Χόλιγουντ στη Θεσσαλονίκη» και να καταλήγει σε διαφημιστικά για τράπεζες και γιαούρτια, έτσι ώστε να γνωρίζουμε πολύ καλά πλέον, πώς είναι να έχεις χάσει κάθε ενδιαφέρον για αυτό που δημιουργείς.

Αν λοιπόν η μία πτυχή της δράσης μας είναι να σταθούμε μαζί με όσους και όσες διεκδικούν καλύτερες συνθήκες εργασίας και περισσότερες δημιουργικές ελευθερίες μέσα σε αυτήν τη βιομηχανία, η άλλη πτυχή είναι να δημιουργούμε πέρα και ενάντια σε αυτήν τη βιομηχανία, χωρίς τον εκβιασμό της λογικής του κέρδους. Αυτό, δεν είναι κάτι εύκολο. Η κινηματογραφική βιομηχανία έχει συστηματοποιήσει τη γνώση γύρω από το πώς φτιάχνεται μια ταινία και την έχει καταναίμει σε ρόλους με αυστηρή ιεραρχία. Από την πλευρά μας, χρησιμοποιήσαμε κάποιες από αυτές τις συμβάσεις μιας κινηματογραφικής παραγωγής που μας φάνηκαν χρήσιμες και προσπαθήσαμε να αμφισβητήσουμε κάποιες που θεωρήσαμε περιττές. Σίγουρα δεν γυρίσαμε τον κόσμο ανάποδα· είναι δύσκολο να φτιάξεις μια ταινία χωρίς αλληπάλληλα deadline και την έγνοια του να ρίξεις το κόστος. Και είναι ακόμα πιο δύσκολο να σκηνοθετήσουν τέσσερα άτομα μια σκηνή ή να μοντάρουμε σε τρεις διαφορετικούς υπολογιστές. Παρ' όλα αυτά, κάναμε ό,τι καλύτερο μπορούσαμε, στην προσπάθειά μας να ανιχνεύσουμε τις δυνατότητες για ένα πιο συλλογικό σινεμά.

Μνήμη, ιστορία, κινήματα, καπιταλισμός, βιομηχανία του θεάματος, εργασία, αυτοοργάνωση. Διαβάζοντας κανείς αυτό το κείμενο, μπορεί να σχηματίσει την εντύπωση ότι αυτό που θέλαμε να κάνουμε, εν τέλει, ήταν μια στρατευμένη ταινία. Κι όμως, ήμασταν αρκετά μακριά από τον όρο αυτό, τουλάχιστον έτσι όπως ειθιστά να γίνεται αντιληπτός σήμερα (ξύλινος λόγος, προπαγάνδα, διδακτισμός). Αναμφίβολα, ξέραμε πως κάναμε μια ταινία πολιτική. Γιατί όσοι λένε ότι οι ταινίες τους δεν έχουν μέσα πολιτική, λένε απλά ψέματα στον εαυτό τους. Κυρίως όμως αυτό που θέλαμε ήταν να βρούμε μια γλώσσα για όλα αυτά που δεν χωράνε. Γιατί καλώς ή κακώς, δεν μπορούν να χωρέσουν όλα τα άγχη μας σε μια προκήρυξη. Γιατί υπάρχουν συναισθήματα που δεν αποτυπώνονται σε μια αφίσα. Γιατί υπάρχουν φόβοι που δεν μπορούν να ξεδιπλωθούν σε μια συνέλευση. Κάποια πράγματα απλώς πρέπει να γίνουν ταινίες, τραγούδια, θέατρο κ.ο.κ. Με άλλα λόγια, αν μας ενδιαφέρει η ανάπτυξη ενός πολύμορφου κινήματος, θα πρέπει να μεριμνήσουμε για την απελευθέρωση όλων αυτών των μορφών επικοινωνίας και του εκφραστικού πλούτου, που μοιάζουν παραδομένα στον καπιταλισμό.

Η ταινία ΚΕΡΑΜΙΔΙ είναι μια μικρή συμβολή προς αυτήν την κατεύθυνση.

Κινηματογραφικό Crew ΚΚΦΥ
Άνοιξη 2023

keramidithemovie.wixsite.com/keramidi

εικοσιπέντε
 φεβρουαρίου
 δύο χιλιάδες
 εικοσιτρία
 /
 πρωτοβουλία
 ρομά και μπαλαμών
 για το γκρέμισμα
 των διαχωρισμών

Dryocampa
 Rubicunda
 σκόροι|σκόρες

13.05.2023

ΚΕΡΑΜΙΔΙ
 ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
 ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ
 ΦΑΜΠΡΙΚΑ
 ΥΦΑΝΕΤ

PHOTOGRAPHER

δεκατρείς
 μαίτου
 δύο χιλιάδες
 εικοσιτρία
 /
 κινηματογραφικό
 crew κκφν &
 φωτογραφική ομάδα
 σκόροι|σκόρες

Για την «αξιοποίηση»

των παλιών βιομηχανικών

κτιρίων και την παρέμβασή μας

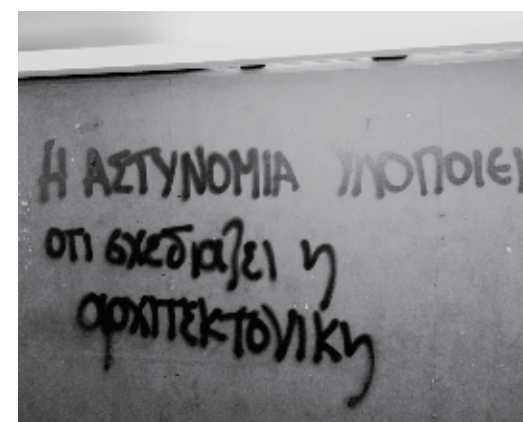
σε παρουσίαση διπλωματικής

του Τμήματος Αρχιτεκτονικής ΑΠΘ

Όποιος παρακολουθεί τακτικά τις διαβουλεύσεις στους κύκλους των τοπικών εναλλακτικών influencers, θα αντιληφθεί ότι τα παλιά βιομηχανικά κτίρια διατηρούν μια εξέχουσα θέση στις συζητήσεις περί αξιοποίησης. Τοπικοί παράγοντες και νεαροί επιχειρηματίες, φτασμένοι καθηγητές και φιλόδοξοι μεταπτυχιακοί φοιτητές, αναγνωρισμένοι φωτογράφοι και εναλλακτικοί performers, μεγαλοαρχιτέκτονες και microcurators, υπόκεινται θαρρείς σε μια σχεδόν ακατανόητη έλξη από τα γέρικα εργοστάσια που στοιχειώνουν την πόλη. Όλοι έχουν κάτι να πουν για τις δημιουργικές δυνατότητες που ξανοίγονται σε αυτούς τους χώρους, για τις χαμένες ευκαιρίες αξιοποίησης, για το γεγονός ότι «δεν τα φτιάχνουν πλέον έτσι», για τα vibes παρκαρισμένου μεγαλείου που εκπέμπουν. Φυσικά, θα ήμασταν άδικοι αν ισχυριζόμασταν ότι αυτό το αίσθημα δέους μπροστά στα παλιά βιομηχανικά κτίρια, περιορίζεται στις συγκεκριμένες φιγούρες. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για κάτι που έχουμε διακρίνει τις περισσότερες φορές που κληθήκαμε να ξεναγήσουμε κάποιον που έρχεται για πρώτη φορά στην κατάληψη της Υφανέτ. Αυτός ο θαυμασμός μπροστά στα παλιά εργοστάσια είναι μάλλον κάτι αντανάκλαστο για τους περισσότερους ανθρώπους και συνδέεται με βαθύτερα υπαρξιακά αισθήματα που προκαλούν. Η εικόνα των ερειπίων - βιομηχανικών κτιρίων αναπαριστά συνήθως τη φθαρτότητα, τη συνεχή μετάλλαξη και αλλαγή όψης των πραγμάτων, μέσα από την επίδραση της φύσης αλλά και τις ζωές των ανθρώπων που πέρασαν αφήνοντας το σημάδι τους. Μέσα από την αρχιτεκτονική του τόπου γίνονται η οπτικοποίηση της μνήμης, καθώς η χρονική αλληλουχία των γεγονότων που έλαβαν χώρα εκεί μέσα, γίνεται χωρική συνύπαρξη. Με

άλλα λόγια, αποτελούν μια γέφυρα που ενώνει τον χώρο με τους ανθρώπους, την ιστορία με τη μνήμη, καθώς διαφορετικές χρονικότητες συμπυκνώνονται σε έναν χώρο και αφηγούνται μια ιστορία. Για αυτό και η θέα των ερειπίων - βιομηχανικών κτιρίων απελευθεώνει τόσο τα νοσταλγικά αισθήματα για το παρελθόν, όσο και τη φαντασία για το μέλλον. Δυστυχώς όμως, στην περίπτωση της «δημιουργικής» - επιχειρηματικής τάξης που αναφέραμε στην αρχή, όλα τα παραπάνω αισθήματα μεσολαβούνται από τη λαχτάρα για κέρδος. Αυτό που την κινητοποιεί είναι η φαντασίωση ενός νέου κύκλου καπιταλιστικής συσσώρευσης, που θα γεννηθεί μέσα στο κουφάρι ενός προηγούμενου. Είναι η ελπίδα ότι τα απομεινάρια μιας άλλης εποχής, μιας εποχής μαζικής παραγωγής και κατανάλωσης που έφτασε στα όρια της και παρήλθε, θα αποτελέσουν τους τόπους που θα ανθίσουν και πάλι η κερδοφορία. Μόνο που αυτή η κερδοφορία θα βασίζεται στην άντληση πολιτισμικού κεφαλαίου, ξεφεύγοντας από την παραδοσιακή εκμετάλλευση της χειρωνακτικής εργασίας των εργατών και διυλίζοντας κάθε πτυχή της ανθρώπινης δημιουργικότητας: τις κοινωνικές σχέσεις, τις δεξιότητες, τις μορφές επικοινωνίας, τη γνώση. Με δύο λόγια, η αξιοποίηση των παλιών βιομηχανικών κτιρίων ενσαρκώνει, στα μάτια των φιλόδοξων «αξιοποιητών», τον μύθο του Καπιταλιστικού Φοίνικα, που αναγεννιέται μέσα από τις στάχτες του. Φυσικά η παραπάνω φαντασίωση είναι πλήρως εναρμονισμένη με τις ευρύτερες διαδικασίες μετασχηματισμού των σύγχρονων πόλεων. Εδώ και πολλά χρόνια η μονάδα της πόλης έχει αποκτήσει μια κεντρικότητα στα πλαίσια της καπιταλιστικής ανάπτυξης και

για αυτό πρέπει να αναδεικνύει συνεχώς τα πλεονεκτήματά της, προκειμένου να γίνεται οικονομικά ανταγωνιστική ως προς τις υπόλοιπες. Για να το πετύχει αυτό, χρησιμοποιεί τοπόσημα-σύμβολα, εξευγενίζει περιοχές και ανακατασκευάζει αξιοθέατα και μνημεία. Οι παραδόσεις, οι καθημερινές πρακτικές, η τέχνη, η ιστορία, η αρχιτεκτονική, ακόμα και οι αγώνες, εμπορευματοποιούνται στο έπακρο για να προσδώσουν τον φιλόξενο χαρακτήρα που θα προσελκύσει κάθε είδος τουριστών. Οι πόλεις, κατά συνέπεια, ενσωματώνουν την έννοια της επιχειρηματικότητας στη στρατηγική τους, αναπλάθοντας και μετασχηματίζοντας διάφορους χώρους σε πεδία αγοράς, κατανάλωσης, θεάματος και διασκέδασης. Οι συνέπειες αυτών των διαδικασιών στις ζωές πολλών κατοίκων είναι γνωστές και δεν χρειάζεται να επεκταθούμε για άλλη μια φορά. Άλλωστε, οι αυξήσεις ενοικίων, ο περιορισμός των δημόσιων χώρων, ο εκποτισμός των πιο υποτιμημένων πληθυσμών και η αστυνομία που περιφρουρεί τη σταδιακή αποστέρωση των πόλεων είναι κάτι που πλέον αντιμετωπίζουμε κάθε μέρα. Μέσα σε αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα, τα βιομηχανικά κτίρια αποκτούν μια διαφορετική νοηματοδότηση στα μάτια μας, κόντρα στην μανία για αξιοποίηση κάθε σπιθαμής γης. Η παρακμή τους μας υπενθυμίζει τη ματαιότητα της καπιταλιστικής προόδου για την οποία δουλεύει ακούραστα το παρόν και την αυταπάτη του καπιταλιστικού ονείρου που υπόσχεται καταναλωτική ευτυχία. Η θέα τους δημιουργεί ένα αστικό κενό, κατακερματίζοντας τη συνοχή της σύγχρονης καλοκουρδισμένης μητρόπολης: ένα μη αξιοποιημένο και μη λειτουργικό σημείο, ένα απόβλητο που δεν έχει απομακρυνθεί και συνεχίζει να προδίδει την αναλωσιμότητα εντός

του καπιταλισμού. Η ύπαρξή τους μας βοηθάει να συλλάβουμε τη σημερινή πραγματικότητα μέσα από αποσπασματικές, ασύνδετες εικόνες διαφορετικών παρελθόντων, κόντρα στην γραμμικότητα της ιστορίας που προσπαθεί να επιβληθεί. Η κατάληψή τους, τέλος, είναι μια πράξη ανίχνευσης ενός συλλογικού οράματος για το ξεπέρασμα του καπιταλισμού και το πέρασμα σε έναν άλλο κόσμο όπου δεν κυριαρχούν τα εμπορεύματα αλλά οι σχέσεις. Σε αυτό το όραμα προσπαθούμε να δώσουμε μορφή τα τελευταία 19 χρόνια μέσα στο κατειλημμένο εργοστάσιο της Υφανέτ, φτιάχνοντας κοινότητες μοιράσματος και αλληλεγγύης κόντρα στον πολιτισμό του εμπορεύματος. Στα 19 στρέμματα του εργοστασίου λειτουργεί μια δανειστική βιβλιοθήκη, ένα σινεμά, μια αίθουσα εκδηλώσεων, ένα καφενείο-μπαρ, ένα στούντιο ηχογράφησης, ένα πάρκο bmx και διοργανώνονται δεκάδες εκδηλώσεις, συνελύξεις, κουζίνες, προβολές σε εβδομαδιαία βάση από τους εκατοντάδες ανθρώπους που δραστηριοποιούνται εδώ. Στην Υφανέτ προσπαθούμε να καλύψουμε τις ανάγκες μας και να αγωνιστούμε από κοινού, κόντρα στη βαρβαρότητα της εποχής μας, που κατασκευάζει ως περιττούς όσους δεν μπορούν να αποφέρουν κέρδος και στιγματίζει όσους είναι διαφορετικοί. Αυτό το όραμα είναι επίσης και ο λόγος που κάθε φορά συζητιέται η Υφανέτ στα πλαίσια της αξιοποίησης των βιομηχανικών κτιρίων. Γνωρίζοντας καλά ότι τα σχέδια αξιοποίησης είναι πολύ πιο φτωχά και μονόπλευρα σε σύγκριση με τον πολιτικό, κοινωνικό και συναισθηματικό πλούτο που απελευθερώνεται στην κατάληψη, προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν την ανταγωνιστικότητα, την κοινωνικότητα και την ανάδειξη του κτιρίου στην πόλη, που επήλθε

με την κατάληψη, για να το καταστήσουν πόλο έλξης επενδύσεων. Πρόκειται για μια διαδικασία ανακύκλωσης της ιστορίας, της μνήμης, των αγώνων και επανακυκλοφορίας τους ως τουριστικό και πολιτισμικό κεφάλαιο. Για όλους αυτούς τους λόγους την Πέμπτη 20 Φλεβάρη, πραγματοποιήσαμε παρέμβαση στο τμήμα αρχιτεκτονικής του ΑΠΘ, στα πλαίσια παρουσίασης διπλωματικής εργασίας για την αξιοποίηση της Υφανέτ.

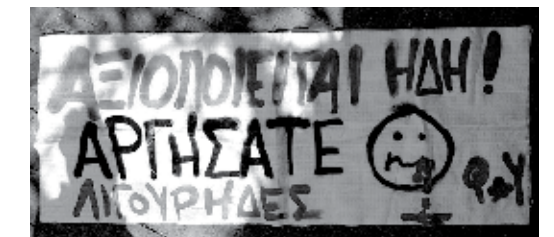
Με την παρέμβασή μας θέλαμε να καταδείξουμε για άλλη μια φορά τον ρόλο του πανεπιστημίου στις ευρύτερες διαδικασίες εξευγενισμού των πόλεων και καταστολής των «άτακτων» πληθυσμών, με σκοπό να απαντήσουμε στο αφήγημα που θέλει την επιστημονική έρευνα «ουδέτερη» και αμόλυντη υποτίθεται από ευρύτερες κοινωνικές διεργασίες και ανάγκες. Αυτό το οποίο δεν είμασταν προετοιμασμένες να αντιμετωπίσουμε ήταν ο ισχυρισμός των συμμετεχόντων (καθηγητών και φοιτητών) ότι επρόκειτο «απλά για μια άσκηση», μια «θεωρητική υπόθεση εργασίας» που «δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί» κοκ. Ο ισχυρισμός αυτός θα ήταν για γέλια, αν δεν ήμασταν τόσο οργισμένες εκείνη τη στιγμή.

Δεν είμαστε άσχετες. Προφανώς γνωρίζουμε ότι ένα μεγάλο κομμάτι της έρευνας που διεξάγεται στο πανεπιστήμιο μένει στα αζήτητα αλλά αυτό οφείλεται αποκλειστικά στην ποιότητα και το περιεχόμενό της, τους διαθέσιμους επενδυτικούς πόρους και την πολιτική βούληση που απαιτείται για να πραγματοποιηθεί και δεν είναι σε καμία περίπτωση αποτέλεσμα της υπεράσπισης από πλευράς του πανεπιστημίου, μιας «θεωρίας χωρίς εφαρμογή». Στην πραγματικότητα θα λέγαμε, συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Στο επιχειρηματικό πανεπιστήμιο του σήμερα

όλοι τρέχουν «να συνδεθούν με την αγορά εργασίας», ψάχνουν να κωθούν σε κάνα ερευνητικό πρόγραμμα και τα τμήματα αναζητούν εναγωνίως πόρους για να εφαρμόσουν την έρευνά τους. Μιλώντας γενικότερα, κανείς δεν υπερασπίζεται την αυταξία «μιας σκέψης θεωρίας», όχι μόνο σήμερα αλλά εδώ και μερικούς αιώνες. Το πανεπιστήμιο πάντα διεξήγαγε έρευνα προκειμένου να την εφαρμόσει για συγκεκριμένες ανάγκες, είτε αυτές ήταν περισσότερο «κοινωνικές», είτε περισσότερο «επιχειρηματικές», είτε και τα δύο. Το επιχείρημα αυτό είναι τελείως αφελές και δεν έχει αντίκρισμα ούτε καν στην φιλοσοφική, πόσο μάλλον στις πολυτεχνικές σχολές.

Τέλος, όσοι και όσες δυσκολεύτηκαν να κατανοήσουν την οργή μας και τον δυναμισμό της παρέμβασής μας, μάλλον δεν ήθελαν να καταλάβουν ότι αυτό το «θεωρητικό σχήμα» αξιοποίησης, προϋποθέτει «θεωρητικά» την εκκένωση και καταστολή της κατάληψης, την υποτίμηση της ζωής και την ματαιώση των ονείρων, εκατοντάδων πραγματικών ανθρώπων που δραστηριοποιούνται στον χώρο. Τους συμβουλευόμαστε την επόμενη φορά που θα θελήσουν να προβούν σε αντίστοιχες «θεωρητικές αναζητήσεις» να σκεφτούν καλύτερα τις ανθρώπινες ζωές που βρίσκονται από πίσω, γιατί μπορεί τα σχέδιά τους να καταρρεύσουν με πάταγο, αποκαλύπτοντας την πραγματικότητα: ότι δηλαδή το περιεχόμενο της έρευνας στο πανεπιστήμιο και οι ανάγκες προς τις οποίες κατευθύνεται αποτελούν πεδίο κοινωνικής αντιπαράθεσης και συγκρούσεων.

ΦΑΜΠΡΙΚΑ
ΥΦΑΝΕΤ ++
yfanet.espivblogs.net

Εργασία στην έρευνα

Ή τι δεν είναι ένα ταψί τυροπιτάκια

Εδώ θέλουμε να ξεκινήσουμε από ένα συχνά αποσιωπημένο θέμα στο στρωμένο αορατότητα και επισφάλεια τραπεζομάνηλο της ακαδημαϊκής ερήμου του εργασιακού αλλά και από ένα θέμα ταμπού για τις κυκλικές συνεστιάσεις που το συνοδεύουν.

Τα τυροπιτάκια.

Δηλαδή εντάξει, μπορεί να είναι και σπανακοπιτάκια με ή χωρίς τυρί ή γκουρμέ καναπεδάκια με κάποιο τσάντει φρούτου εποχής αν το συνέδριο πληρώθηκε αδρά... ή αν οι ερευνητές ήταν εκτός μισθολογικής σεζόν.

Όμως τα τυροπιτάκια.

Εκεί είναι το πραγματικό ίσως πεδίο συνάντησης μεταξύ των συμπασχόντων υποψηφίων διδασκόντων, των απλήρωτων ερευνητριών με κοινά άγχη με σένα και των μεταπτυχιακών που σου μοιάζουν.

Πέρα από τις βαθυστόχαστες σελίδες θεωρίας για να επιτευχθεί το όριο λέξεων και έξω από ετεροαναφορές και ratings (σ.σ αξιολογήσεις επιστημονικών περιοδικών), υπάρχει εκεί στον κοινό τόπο των συνεστιάσεων ένα πεδίο επικοινωνίας.

Ένα πεδίο όπου θα μιλήσεις έξω από τη φόρμα και πέρα από το βλέμμα τού συντονιστή χρονομέτρη. Ένα πεδίο όπου μπορείς πραγματικά να τα χώσεις άνετα στους "αγαπημένους" σου θεωρητικούς της πολιτικής θεωρίας φέρνοντας επιχειρήματα από το weird cinema ή να ταυτιστείς απaráμιλλα ψυχοσωματικά με την αίσθηση κάποιου χαμένου λεωφορείου στο δρόμο για το γραφείο-εργαστήριο-συσκευαστήριο τυροπιτακίων.

Εκεί μπορείς δηλαδή να νιώσεις ένα με την υλική όσο και με την άυλη συνθήκη της εργασίας σου στην έρευνα. Κι αυτό γιατί ένα μισοφαγωμένο τυροπιτάκι σε κάποιο ακαδημαϊκό συνέδριο ή ημερίδα, πέρα από τις ελάχιστες δαγκωματιές χαράς και ταύτισης με κόσμο που μπορεί να σου προσφέρει (ίσως και κάποια ψίχουλα παγίδα για τον κοσμήτορα-διοργανωτή-χρηματοδότη που θέλεις να σαβουριστεί), κρύβει πολλά περισσότερα απ' όσα νομίζεις .

Κρύβει αρχικά κομμάτι του ανύπαρκτου, μέχρι και μήνες μετά τη κώνεψη του τυροπιτακιού, κομμάτι του μισθού για το οποίο δέχθηκε να αφιερώσεις δύο, τρεις ή παραπάνω μέρες από την εντατικοποιημένη καθημερινότητά σου για να συντάξεις, να τσεκάρεις, να ετοιμάσεις τις διαφάνειες, να παρουσιάσεις, να πληρώσεις, να ταξιδέψεις, να ξημερώσεις. Κρύβει ένα πλαίσιο καταφατικών ψιθύρων μεταξύ των καθηγητών-διοργανωτών συνεδρίων και της επιτροπής ερευνών (ελκε) για τις ανάγκες περικοπής των δαπανών, για τις δυνατότητες (potentialities σικ) που στα βιογραφικά το εκάστοτε συνέδριο θα δημιουργήσει, μα και για την ανάγκη φοιτητών και ερευνητριών να κουβαλάν νυχθημερόν και "εθελοντικά" βεβαίως βεβαίως τα ταψιά με τα τυροπιτάκια.

Ή όπως μάλλον λιγότερο ψιθυριστά λέγεται ... να διεκδικήσεις με ζήλο τον "συμβολικό μισθό του ερευνητή" που δαπανήθηκε για την εγγραφή στο συνέδριο ή την ημερίδα (με εκτύπωση early bird ασφαλώς) και να τεκμηριώσεις σαν σύγχρονος είλωτας με κρεμαστό καρτελάκι την υπογεγραμμένη σύμβαση με... τίτλο κτήσης. Ανακυκλωμένες μαρκίζες θεματικών σε banner και power point ,Τίτλοι, τίτλοι κτήσης κι άλλοι τίτλοι, κατάρτιση, αξιολόγηση, ετεροαναφορές, tags... κι άλλα tags ... περισσότερα tags , η συνθήκη του εδώ για όσους και όσες εργαζόμαστε στην έρευνα μοιάζει ολοένα και περισσότερο με συμπεράσματα που έχουν απ' την περιλήψη ήδη μελετηθεί και από ενοίκια που δεν θα έχουν ακόμα πληρωθεί.

Μοιάζουν ίσως σπάνια κάπως λιγότερο ανιαρά όταν τρεις ώρες το μήνα διαβάζεις κάποια κείμενα που σε καθορίζουν ή όταν συναντήσεις πραγματικά με συναδέλφους και φίλες στον απόηχο του μπουφέ, όμως είναι όλες τις υπόλοιπες ώρες που ζέχνουν σαν τήβεννοι υποκρισίας, σαν εργασιακή γαλέρα και σαν τα καμμένα τυροπιτάκια που δεν κουβάλησες στο "διασκεδαστής συνεδρών" vol23.

φωτοσυλλογή

3ήμερο φεστιβάλ

breaking borders 2

από την ομάδα

STOP WAR ON MIGRANTS

**ΝΤΟΠΙΟΙ.ΕΣ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΡ(Ρ)ΙΕΣ
ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΜΑΖΙ**

επιμέλεια: Σπυρίδης Σπυρίδης

FAB LAB

mixtape

Άλλη μια νύχτα σύγχυσης και γέλιου και I was working like a dog και ακόμα έχουμε μπασταρδοκρατία και I wish you were here... αλλά σου γράφω πάλι από ανάγκη γιατί στην πραγματικότητα κάτι μέσα μου φωνάζει don't speak, δεν θέλω να μιλάς, θέλω να dance with somebody τον χορό της σιωπής. Αλλά ίσως τα λό- λόγια καμιά φορά βοηθούν να λυθεί ένα πρόβλημα που ήταν πάντοτε στην επικοινωνία. ΑΚΟΥ... μουσική γενικά άκου και ναι όσο και αν τα λόγια είναι περιττά και εύθραστα, την ώρα που τραγουδιούνται, πέφτουν like a prayer μπροστά σου... και φωνάζουν get up - stand up στην ψυχή των ψυχών και εσύ πάρε με μαζί σου - je suis bossu στη μουσική...

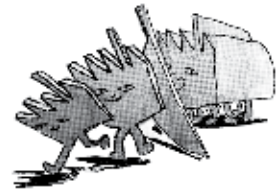
When the music is over, here I go again... heaven knows I'm miserable now... Είν' όλα μαύρα κι όμως είμαι ακόμα εδώ. Police on my back αλλά fuck da police... People are strange αλλά ακούω την αγάπη... Μοναξιά μου όλα αλλά οι πυξ λαξ δεν βγάζουν πια νέα κομμάτια...

Το diy και το underground, αν και κοινοτυπίες, παλεύουν χρόνια στο μυαλό μας και στη λογική. Ο ατομικός δρόμος, αγώνας ταχύτητας έχει γίνει και πονάμε. Αλλά φτάσαμε πάνω-κάτω 30 χρονών ανύπαντρες και μπορούμε να πούμε με σιγουριά, ότι στην καθημερινή rassarela σε μια πόλη που είναι μείον τους, καλύτερα οι δυο μας, οι τρεις μας, οι χίλιοι δεκατρείς. Και as ρωτάμε κάθε μέρα τον καθρέφτη did you forget to take your meds... απλές είναι οι συνταγές - μουσική για τη μανία και για την κατάθλιψη.

Δυστυχώς οι λέξεις δεν βγαίνουν πάντα από ένα μουσικό κουτί. Άσε που with our feet on the air and our heads on the ground αδυνατούμε να γράψουμε ένα κομμάτι αντί για κείμενο αυτοπαρουσίασης... (και φανταζόμαστε ότι θα είναι αρκετά κριντζ). Οπότε enjoy the silence για λίγο και μετά βάλ' την κασέτα στο ράδιο, πάτα play κι ύστερα πέτα το και άσ' το να επιπλέει ITS IN THE WATER BABY!!!

Γράψαμε βέβαια ολόκληρο μιξτέιπ - FIRESTARTER της ομάδας - το οποίο ηχογραφήθηκε στο στούντιο της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ, το αγαπημένο μας μέρος στη γη, με αίμα δάκρυα και ιδρώτα, την άνοιξη που είπαμε θα αλλάξουν οι καιροί... Ίσως να αργήσαμε κάνα τετρόμινο... χίλιες και μία νύχτες βασικά και είσαι already torn, αλλά σήμερα είναι Σάββατο που μοιάζει Κυριακή και σε έξι μέρες it's Friday you are in love...

I AM AN ANTICHRIST και Satan Said Dance
ANARCHY IN FY

1. οι τιμές στο σούπερ μας έχουν εξοργίσει / ποτέ καμιά μόνη απέναντι στην κρίση 2. το κόστος για τη θέρμανση ταβάνι έχει χτυπήσει / ποτέ καμιά μόνη απέναντι στην κρίση 3. με 700 ευρώ δε βγάζεις ούτε μήνα / κοινότητες αγώνα να σπάσει η ρουτίνα 4. θέλουμε ζωή, όχι απλά μισθό / την κρίση να πληρώσει το κάθε αφεντικό 5. στη λιτή ζωή δε θα 'μαι συνεπής / με 700 ευρώ να ζήσετε εσείς 6. είναι χοτ τα ένσημα να διεκδικήσω / αφεντικό δούλεψε συ, εγώ θα απεργήσω 7. δε βάζουμε άλλο πλάτη να βγουμε' από την κρίση / κοινότητες αγώνα, αυτή είν' η μόνη λύση 8. δουλειά όλο το μήνα για 700 ευρώ / δε φτάνει ο μετανάστης, αλλά τ' αφεντικό 9. να ρίξουμε τα νοίκια, να ανέβουν οι μισθοί / ντόπιες μετανάστριες να ζήσουμε μαζί 10. μας τρώει το νοίκι το μισό μισθό / φτάνει ο ιδιοκτήτης και το αφεντικό 11. δε φτάνουν τα επιδόματα, δε φτάνει ο μισθός / το ζήτημα της στέγασης είναι εκβιασμός 12. τρομοκρατία είναι τα νοίκια τ' ακριβά / κατάληψη σε βίλες και νεοκλασικά	1. οι τιμές στο σούπερ μας έχουν εξοργίσει / ποτέ καμιά μόνη απέναντι στην κρίση 2. το κόστος για τη θέρμανση ταβάνι έχει χτυπήσει / ποτέ καμιά μόνη απέναντι στην κρίση 3. με 700 ευρώ δε βγάζεις ούτε μήνα / κοινότητες αγώνα να σπάσει η ρουτίνα 4. θέλουμε ζωή, όχι απλά μισθό / την κρίση να πληρώσει το κάθε αφεντικό 5. στη λιτή ζωή δε θα 'μαι συνεπής / με 700 ευρώ να ζήσετε εσείς 6. είναι χοτ τα ένσημα να διεκδικήσω / αφεντικό δούλεψε συ, εγώ θα απεργήσω 7. δε βάζουμε άλλο πλάτη να βγουμε' από την κρίση / κοινότητες αγώνα, αυτή είν' η μόνη λύση 8. δουλειά όλο το μήνα για 700 ευρώ / δε φτάνει ο μετανάστης, αλλά τ' αφεντικό 9. να ρίξουμε τα νοίκια, να ανέβουν οι μισθοί / ντόπιες μετανάστριες να ζήσουμε μαζί 10. μας τρώει το νοίκι το μισό μισθό / φτάνει ο ιδιοκτήτης και το αφεντικό 11. δε φτάνουν τα επιδόματα, δε φτάνει ο μισθός / το ζήτημα της στέγασης είναι εκβιασμός 12. τρομοκρατία είναι τα νοίκια τ' ακριβά / κατάληψη σε βίλες και νεοκλασικά	1. οι τιμές στο σούπερ μας έχουν εξοργίσει / ποτέ καμιά μόνη απέναντι στην κρίση 2. το κόστος για τη θέρμανση ταβάνι έχει χτυπήσει / ποτέ καμιά μόνη απέναντι στην κρίση 3. με 700 ευρώ δε βγάζεις ούτε μήνα / κοινότητες αγώνα να σπάσει η ρουτίνα 4. θέλουμε ζωή, όχι απλά μισθό / την κρίση να πληρώσει το κάθε αφεντικό 5. στη λιτή ζωή δε θα 'μαι συνεπής / με 700 ευρώ να ζήσετε εσείς 6. είναι χοτ τα ένσημα να διεκδικήσω / αφεντικό δούλεψε συ, εγώ θα απεργήσω 7. δε βάζουμε άλλο πλάτη να βγουμε' από την κρίση / κοινότητες αγώνα, αυτή είν' η μόνη λύση 8. δουλειά όλο το μήνα για 700 ευρώ / δε φτάνει ο μετανάστης, αλλά τ' αφεντικό 9. να ρίξουμε τα νοίκια, να ανέβουν οι μισθοί / ντόπιες μετανάστριες να ζήσουμε μαζί 10. μας τρώει το νοίκι το μισό μισθό / φτάνει ο ιδιοκτήτης και το αφεντικό 11. δε φτάνουν τα επιδόματα, δε φτάνει ο μισθός / το ζήτημα της στέγασης είναι εκβιασμός 12. τρομοκρατία είναι τα νοίκια τ' ακριβά / κατάληψη σε βίλες και νεοκλασικά

Η ΜΑΦΙΑ ΤΟΥ ΧΑΛΚΟΥ ΚΑΙ Η ΕΙΚΟΝΟΠΟΙΑ ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

Στις 10-3-2023, 10 μέρες μετά τη σύγκρουση των τρένων στα Τέμπη και τον θάνατο τουλάχιστον 57 ανθρώπων και ενώ τις προηγούμενες μέρες πραγματοποιούνταν μαζικές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, η «Καθημερινή» δημοσίευσε ένα άρθρο με τίτλο «Η μαφία του χαλκού εκτροχιάζει τον ΟΣΕ». Στο άρθρο αυτό λίγο πολύ επιρρίπτει ευθύνες για τον εκτροχιασμό των τρένων στους Ρομά, καθώς τους κατηγορεί ότι ξηλώνουν τα καλώδια του δικτύου σηματοδότησης και ηλεκτροκίνησης του ΟΣΕ. Δεν έχει νόημα να επεκταθούμε σε λεπτομέρειες για τα όσα κυδαία γράφονται σε αυτό το άρθρο, απλώς θέλουμε να υπενθυμίσουμε ότι κυκλοφόρησε μόλις 3 μήνες μετά τη δολοφονία του δεκαεξάχρονου Ρομά Κώστα Φραγκούλη από μπάτσο. **Έχουμε επίσης να σχολιάσουμε δύο τρία πράγματα.**

Πρώτον, το γεγονός αυτό είναι άλλη μια απόδειξη ότι ο αντιπαιγανισμός έχει πολύ ισχυρές βάσεις στην ελληνική κοινωνία. Τα στερεότυπα για τους Ρομά κυκλοφορούν συνεχώς ανάμεσα μας και θεωρούνται τόσο αυτονόητα που έχουν αναδυθεί στην επιφάνεια της κοινωνικής δεξαμενής του προφανούς. Τόσο πολύ, που είναι από τα πρώτα πράγματα που θα ψαρέψει ο προπαγανδιστικός μηχανισμός του κράτους με το που στεγνώσουν τα δάκρυα και ξεθωριάσουν οι «συγγνώμες» των πρώτων ημερών.

Δεύτερον, παρότι ο αντιπαιγανισμός έχει κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, μοιράζεται πολλά κοινά και με τις υπόλοιπες σύγχρονες μορφές ρατσισμού. Ένα από αυτά είναι ότι ο φόβος των ρατσιστών για τους Άλλους δεν είναι ευθύς και αδιαμεσολάβητος, αλλά αντανακλάται στο κράτος. Ο ρατσισμός δεν εκφράζει απλώς έναν φόβο λόγω της διαφορετικότητας, αλλά δημιουργεί μια ανταγωνιστική σχέση ανάμεσα στους φορείς του και τους Άλλους για την πρόσβαση στο κράτος. Καθώς τα δικαιώματα, η οικονομία, η κοινωνική πρόνοια που βρίσκονται υπό τη ρύθμιση/έλεγχο του κράτους, δεν φτάνουν για όλους, θα πρέπει κάποιοι συνεχώς να μένουν στην απέξω και να υποτιμούνται. Ο ρατσισμός εκφράζει την επιθυμία των φορέων του για συμπερίληψη στην κρατική αγκαλιά, βροντοφωνάζοντας ότι «θέλουμε όλο το κράτος για πάρτη μας», εννοώντας ότι η κρατική προστασία, οι προνοιακές πολιτικές, η οικονομία και οι ευκαιρίες της πρέπει να είναι ολόδικά τους και να μην απευθύνονται σε κανέναν άλλον. Για τους ρατσιστές οι Άλλοι δεν είναι μόνο διαφορετικοί, αλλά στέκονται ανάμεσα σε αυτούς και την ευτυχία τους, απειλούν να τους κλέψουν κάτι που πιστεύουν ότι δικαιωματικά τους ανήκει. Εδώ ακριβώς το άρθρο της «Καθημερινής» προσφέρει στον ρατσισμό την κατάλληλη εικονοποιία: οι Ρομά δεν είναι απλά σκουρόχρωμοι, τεμπέληδες και παραβατικοί, αλλά επιπλέον είναι αυτοί που μας ψειρίζουν το δίκτυο ηλεκτροκίνησης του ΟΣΕ, που μας κλέβουν κυριολεκτικά τις υποδομές μεταφορών, που μας στερούν την πρόσβαση σε ένα ασφαλές κράτος.

Τρίτον, τα δύο φαινομενικά άσχετα γεγονότα (η δολοφονία Φραγκούλη και η σύγκρουση των τρένων) συνδέονται μεταξύ τους. Ακόμα και αν τα κινήματα αδυνατούν να αναδείξουν με ξεκάθαρο τρόπο αυτή τη σύνδεση, η εξουσία μπορεί να το κάνει αντί για αυτά, με τους δικούς της όρους: όσο καθιστά τις ζωές των μπαλαμών όλο και πιο αναλώσιμες, τόσο θα τονώνει και τον αντιπαιγανισμό, όπως συνέβη και με το εν λόγω άρθρο. Γιατί το δεύτερο λειτουργεί ως ερμηνεία του πρώτου. Ο αντιπαιγανισμός έρχεται να απαντήσει στο ερώτημα «ποιος φταίει;» Ποιος φταίει που το κράτος μάς έχει παρατήσει στη μοίρα μας; Ποιος φταίει που οι ζωές μας δεν αξίζουν μια; Οι λειτουργίες του όμως δεν περιορίζονται εκεί, αλλά, σε ένα δεύτερο επίπεδο, κατασκευάζει τη φιγούρα του Ρομά και ως παράδειγμα προς αποφυγή: «Καθίστε ήσυχα και συμμορφωθείτε με τις επιλογές που ήδη υπάρχουν, γιατί διαφορετικά μπορεί να βρεθείτε κι εσείς στη θέση των Ρομά – χωρίς προσδοκίες, στο περιθώριο, γυρολόγοι που προσπαθούν να επιβιώσουν». Να τη λοιπόν η σύνδεση που μας επιφυλάσσει η εξουσία. Αφού μας διαχωρίσει σε μεμονωμένα άτομα και διακριτές ομάδες, μας επανεώνει ως φοβισμένα υποκείμενα που ανταγωνίζονται για τη νομή μιας πίτας δικαιωμάτων/χρημάτων/κοινωνικών προσδοκιών, που γίνεται ολοένα και πιο μικρή. Απέναντι σε αυτή τη σύνδεση, θα πρέπει να αντιπάζουμε τη σύνδεση των αγώνων, θα πρέπει να ψάξουμε να βρούμε τι κοινό μοιραζόμαστε, κόντρα στις πολιτικές της βαρβαρότητας. Και αυτό δεν πρόκειται να το καταφέρουμε αν πρώτα δεν προσπαθήσουμε να δούμε ένα κομμάτι του εαυτού μας στα πρόσωπα των Άλλων.

13. μπάτσοι, εκμετάλλευση και αποκλεισμός / αυτό σημαίνει ανάγνωση και εξευγενισμός

14. όλοι οι χώροι που θέλεις να αράξεις / γεμίσαμε με μπάτσους και με περιφράξεις

15. κοινότητες αγώνα, συλλογική ζωή / ενάντια στα σχέδια του κάθε επενδυτή

16. δε θέλουμε υγεία με βάση τους μισθούς / θέλουμε περιθάλψη χωρίς αποκλεισμούς

17. στο δρόμο, στο σπίτι, στο πάρτυ, στη δουλειά μας / κάτω τα χέρια από τα σώματά μας

18. η πατριαρχία όδες μας πηλώνει / στον δρόμο και στο σπίτι ποτέ καμία μόνη

19. ενάντια σε ζόφο, καταστολή και βία / να στήσουμε αναχώματα μπροστά στη δυστοπία

20. δεν ήταν η βενζίνη, δεν ήταν τα λεφτά / οι μπάτσοι πυροβόλησαν γιατί ήτανε ρομά

21. οι καταλήψεις είναι κοινότητες αγώνα / συνάντησης, χαράς και κρούου το χειμώνα

κοινότητα κατάληψης
φάμπρικα υφανέτ

ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

13. μπάτσοι, εκμετάλλευση και αποκλεισμός / αυτό σημαίνει ανάγνωση και εξευγενισμός

14. όλοι οι χώροι που θέλεις να αράξεις / γεμίσαμε με μπάτσους και με περιφράξεις

15. κοινότητες αγώνα, συλλογική ζωή / ενάντια στα σχέδια του κάθε επενδυτή

16. δε θέλουμε υγεία με βάση τους μισθούς / θέλουμε περιθάλψη χωρίς αποκλεισμούς

17. στο δρόμο, στο σπίτι, στο πάρτυ, στη δουλειά μας / κάτω τα χέρια από τα σώματά μας

18. η πατριαρχία όδες μας πηλώνει / στον δρόμο και στο σπίτι ποτέ καμία μόνη

19. ενάντια σε ζόφο, καταστολή και βία / να στήσουμε αναχώματα μπροστά στη δυστοπία

20. δεν ήταν η βενζίνη, δεν ήταν τα λεφτά / οι μπάτσοι πυροβόλησαν γιατί ήτανε ρομά

21. οι καταλήψεις είναι κοινότητες αγώνα / συνάντησης, χαράς και κρούου το χειμώνα

κοινότητα κατάληψης
φάμπρικα υφανέτ

ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

13. μπάτσοι, εκμετάλλευση και αποκλεισμός / αυτό σημαίνει ανάγνωση και εξευγενισμός

14. όλοι οι χώροι που θέλεις να αράξεις / γεμίσαμε με μπάτσους και με περιφράξεις

15. κοινότητες αγώνα, συλλογική ζωή / ενάντια στα σχέδια του κάθε επενδυτή

16. δε θέλουμε υγεία με βάση τους μισθούς / θέλουμε περιθάλψη χωρίς αποκλεισμούς

17. στο δρόμο, στο σπίτι, στο πάρτυ, στη δουλειά μας / κάτω τα χέρια από τα σώματά μας

18. η πατριαρχία όδες μας πηλώνει / στον δρόμο και στο σπίτι ποτέ καμία μόνη

19. ενάντια σε ζόφο, καταστολή και βία / να στήσουμε αναχώματα μπροστά στη δυστοπία

20. δεν ήταν η βενζίνη, δεν ήταν τα λεφτά / οι μπάτσοι πυροβόλησαν γιατί ήτανε ρομά

21. οι καταλήψεις είναι κοινότητες αγώνα / συνάντησης, χαράς και κρούου το χειμώνα

κοινότητα κατάληψης
φάμπρικα υφανέτ

ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

2.1 Σύνοδα

Ένα *σύνολο* είναι μία συλλογή από αντικείμενα που ονομάζονται μέλη ή στοιχεία ή σημεία του συνόλου. Τα σύνολα τα συμβολίζουμε συνήθως με κεφαλαία γράμματα. Για να δηλώσουμε ότι ένα αντικείμενο p είναι μέλος ενός συνόλου A γράφουμε:

$$p \in A$$

Για να δηλώσουμε ότι δεν ανήκει στο σύνολο A γράφουμε:

$$p \notin A$$

Για να ορίσουμε ένα σύνολο δηλώνουμε έναν *κανόνα* που το αφορά, η επαλήθευση του οποίου από ένα σημείο είναι αναγκαία και ικανή συνθήκη για να ανήκει το σημείο αυτό στο σύνολο.

Όταν στοιχεία ενός συνόλου βρίσκονται σε ασταθή κατάσταση σχετικά με τον κανόνα που διέπει το σύνολο, λέμε ότι τα στοιχεία *διαλέγουν* και τα χαρακτηρίζουμε *ενεργά στοιχεία*.

► Αντιφατικό Σύνοδο

Το σύνολο που περιέχει παραπάνω ενεργά από μη-ενεργά στοιχεία ονομάζεται *αντιφατικό σύνολο*.

► Κενό Σύνοδο

Το σύνολο που δεν έχει στοιχεία ονομάζεται *κενό σύνολο* και συμβολίζεται με το σύμβολο \emptyset .

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Το $p \in A$ διαβάζεται: το p ανήκει στο A . Το $p \notin A$ διαβάζεται: το p δεν ανήκει στο A .

2.2 Θεώρημα του λιγότερο κακού

ΘΕΩΡΗΜΑ

Όταν ένα ενεργό στοιχείο ενός αντιφατικού συνόλου διαλέγει τη *λιγότερο κακή* μεταξύ δύο επιλογών, ο μέσος όρος όλων των επιλογών μετακινείται προς τη χειρότερη.

ΑΠΟΔΕΙΞΗ

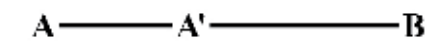
Έστω ένα ευθύγραμμο τμήμα AB (σχ.1), όπου A είναι η επιλογή που θα διαλέγαμε ιδανικά, ας την ονομάσουμε *καλή επιλογή*, και B η επιλογή που δε θέλουμε καθόλου, ας την ονομάσουμε *κακή επιλογή*.

Στην περίπτωση που αδυνατούμε να διαλέξουμε την καλή επιλογή αναγκάζομαστε να πάρουμε μια άλλη, ας την ονομάσουμε *λιγότερη κακή επιλογή*, στο σημείο A' , η οποία βρίσκεται ανάμεσα στο A και B (σχ.2).

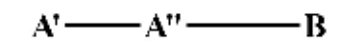
Στο ευθύγραμμο τμήμα $A'B$ που προέκυψε, το σημείο A' παίρνει τη θέση του A ως την πλέον καλύτερη επιλογή, μετακινώντας την πιθανή θέση ενός νέου σημείου λιγότερο κακής επιλογής A'' πιο κοντά προς το B (σχ.3).

Σχήμα 1

Σχήμα 2

Σχήμα 3

ΠΟΡΙΣΜΑ

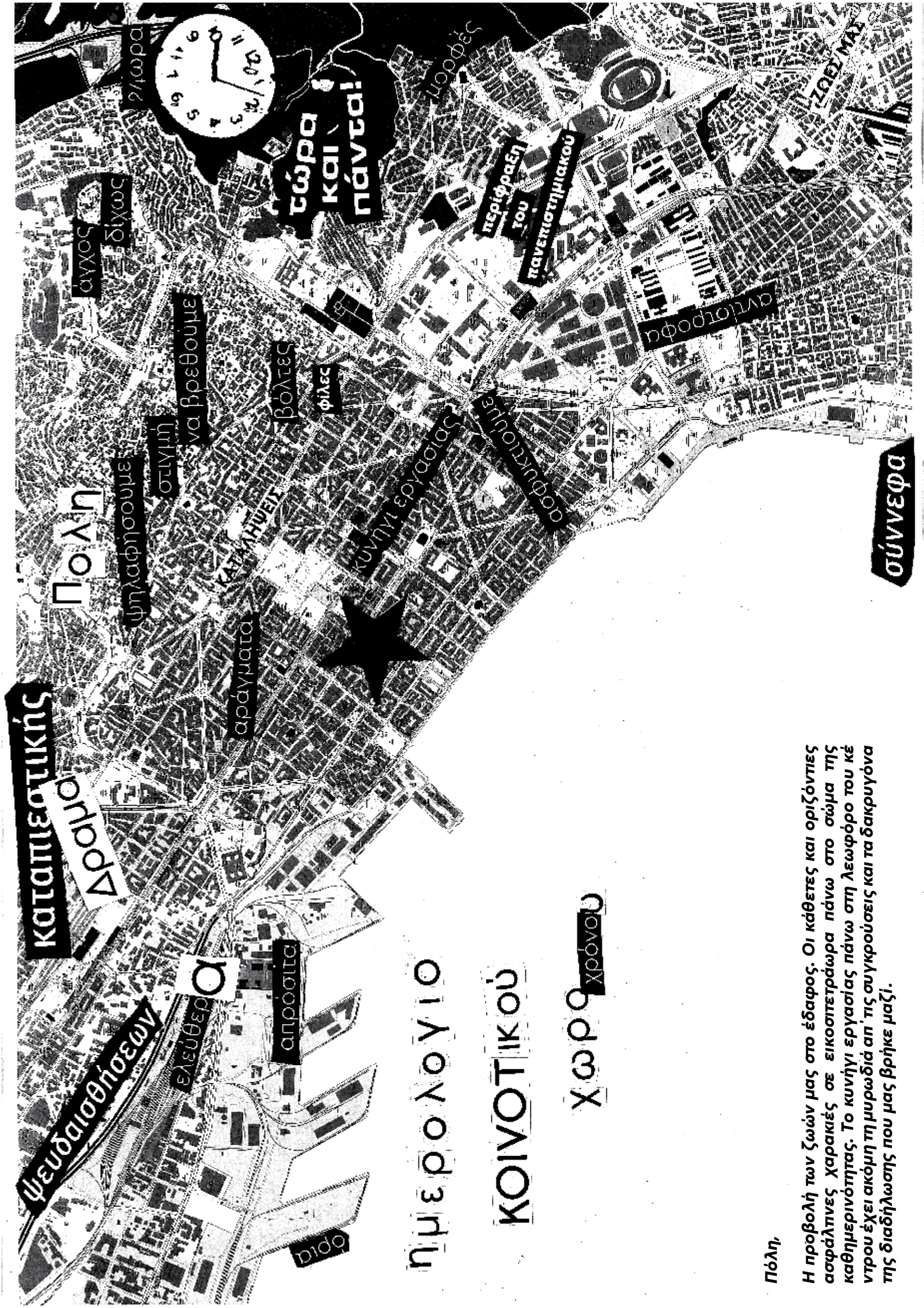
Κάθε αντιφατικό σύνολο Σ έχει πεπερασμένη δυνατότητα εφαρμογής του θεωρήματος του Λιγότερο Κακού, η οποία εκφράζεται μέσω της σταθεράς k . Η τιμή της σταθεράς k είναι μοναδική για κάθε Σ και εκφράζει τις φορές που μπορεί να εφαρμοστεί το θεώρημα. Όταν ο αριθμός των επαναλήψεων γίνει μεγαλύτερος από k , τότε η καλύτερη επιλογή ταυτίζεται με τη χειρότερη και το Σ παύει να θεωρείται σύνολο.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

Οι εκλογικές διαδικασίες είναι το κατεξοχήν παράδειγμα εφαρμογής τους Θεωρήματος του Λιγότερο Κακού στο αντιφατικό σύνολο Κοινωνία.

Ποια άλλα παραδείγματα γνωρίζετε;

...όσα γινόμενα από δύο ο αριθμοί Σ παράγονται
 νηπ και οκτιννεφο στ ,ρδουΑ υολδόνυπο υοστ νιζχινοτο ούδ εμσονρηΠ .ρήθορ ιονιζ μπουτόρη μ ιτό ωτο!Τ
 κφορητότηνα ιακ ρωπΟ .ιιρητόρηε νηπτο ιιπνώνε ιεδορδ αν ιεπέρη ιεθω αν ιηγ όκιπνεφο ανΕ' .ιιρητόρηε
 .οποτό εο ετοαμύορηδο υρΑ' .όκιπνεφο οτο ιιπνώνε ιεδορδ αν ιεπέρη ιεθω αν ιηγ ιιρητόρηε ιιμ
 .ιιηεζδύιηεχ εο υδύρηπ Η .Ε παράρΦ
 ιακ ιαμζδύιηεχ μτ αν ιηγ μρηίθησο υδύρηπυο ιακ ρίνακ ιελετοπη νεδ ιαεζδύιηεχ εμ υδύρηπ Η μ ιτό οΓ
 .ώγε

Πόλη,

Η προβολή των ζωνών μας στο έδαφος. Οι κάθετες και οριζόντιες ασφάλτνες χαρακτηρίζουν σε εικοσπεπτάρωρα πάνω στο σώμα της καθημερινότητας. Το κνήγι εργασίας πάνω στη λεωφόρο του κέντρου έχει ακόμη τη μυρωδιά απ' τις συγκρούσεις και τα δακρυγόνα της διαδήλωσης που μας βρήκε μαζί!

Πάνω κάτω στην Αγγελάκη και σίγουρα ανάποδα στην Πολιορκητού
 Συνθήκη καταπιεστική, κατάσταση δραματική... όνειρα ελεύθερα πάνω στη θάλασσα των ψευδαισθήσεων όταν μετράμε επαναληπτικά τους λεπτοδείκτες μέχρι το σχολασμα... Όταν θέλουμε να φανταστούμε νεκρό τον χρονομέτρη της προσόδου για τα αφεντικά.

Μερικά Σάββατα

Γυρίσαμε ανάποδα τα σώματά μας σε πάρκα ψηλά έξω απ' τα τείχη του χθες κοιτώντας αντίστροφα κάθεκατανγκασμού, νιώθοντας ότι η πόλη μας ανήκει και βράδυ και πρωί. Φίλες, έρωτες, γάτες και νυχιές, όλες έρμαια σε μια φαντασία κωμωμητροπολιτική.

Έχοντας ποτίσει μουσικές τα ντουβάρια

Άλλος δίχως εμάς και δίχως άγχος εμείς. Μορφές ξεπροβάλλουν στο κλείσιμο της συναυλίας με κόκκινα μάτια και δαγκωμένα χείλη. Απρόσιτες οι νύχτες που δεν μπορούσαμε να πούμε όσα θέλαμε... ανέγγιχτα αδιάβαστα μηνύματα στην αναμονή μιας μεταμεσονύχτιας ταβανοθεραπείας. Κάποια αναφώνησε πριν το μωβ φως πέσει πάνω στα ηχεία... "και τώρα και πάντα"

Play it again... Η γεωγραφία του καθημερινού σαν θέληση και σαν αναπαράσταση

Ψυχογεωγραφικό παιχνίδι : Άνοιξε έναν οποιοδήποτε χάρτη της πόλης που βρίσκεσαι αυτή τη χρονική στιγμή. Με τη λογική της τυχαίας σελίδας ακούμπησε το δαχτυλό σου σε ένα σημείο του. Προσπάθησε να φανταστείς τα άτομα και τη διαδρομή... διαπέρασε το διαφανές μπετό και σχεδίασε ή γράψε κάτι για αυτή την επιλογή, διαδρομή, διασπαράωση...

*στρίλε μας ή δώσε μας την απάντηση για να δημοσιευθεί στο μπλετόν λαμέ #3
 mpetonlame@disroot.org*

Minima Moralia και φρέντο με ολίγη

Η ομοιομορφία του τίποτα πάνω στις στοιχήσεις των λογαριασμών για το απλήρωτο ρεύμα, αέριο και ίντερνετ σε κάποιο ξεχρηστωμένο κουτί κοινοχρήστων που (θα έπρεπε να) το πληρώνεις αδρά/ Η στέγη μας σε 40 τετραγωνικά, οι τιμές στο ρεπερ και η υπομονή μας στο τρίτο υπόγειο. Αρχιτεκτόνησες αισιοδοξίας οι χειροποίητες κινήσεις μοιρασματος λίγο πριν την κάθοδο στο σασνσερ των επιθυμιών και των αντιφάσεων.

Κάτω απ' την άσφαλο υπάρχει παραλία

Υπάρχουν φορές όμως που εφευρισκουμε τρόπους να βρεθούμε, να βολτάρουμε, να αράξουμε, να ψηλαφήσουμε τις ρωγμές στον αστικό βάλτο φέρνοντας σε πλατείες και παγκάκια τη θεωρία των δικών μας στιγμών σε πράξη... φέρνοντας σε κίνηση το ξεπέραςμα της αντίθεσης καθημερινότητας-γιωρτής όταν φωνάζουμε και τραγουδάμε στον δρόμο με όλη μας την ένταση πάνω σε ρόδες που γράφουν "street reclamer".

Σε χειρολαβές στη φυσούνα του 2Κ

Η περίφραξη του πανεπιστημίου σπάζει περνώντας και απ' το στομάχι όταν συλλογικά καταφέρνουμε να εξασφαλίσουμε τα γεύματα στη λέσχη για να μας κρατήσουν τις ώρες που έρχονται σε ημι-υπόγεια αμφιθέατρα, ανιαρές ημερίδες, στάσεις λεωφορείων ή εντατικοποιημένων διαδρομών σε δύο ρόδες.

Άνω Πόλη σκυλοτσάρκα

Και το πρωί, 9 παρά, φυσικά βροχερή και μουνητή θεσσαλονίκη και γλιστερές πέτρες και η μόλυ να τραβεί (ok κάπως λιγότερο) στη γνωστή βόλτα επικυρώσαμε την απόφαση ότι εκεί είναι το πιο ωραίο σημείο να βλέψεις τη θάλασσα, δίπλα στη βρύση που πίνουν ταίχαρα το βράδυ, μπροστά στο κάγκελο που δεν κρατούνται και φασώνονται όλα τα περαστικά ζευγάρια, κάτω από τα ποζέρικα ανακαινισμένα πλήρως επιπλωμένα ούτε 40 τη 500 ευρώ στούντο, πάνω από την κυρία με τα καναρίνια που βγαίνει να μου δώσει νερό να ρίξω στον δρόμο αν κατορησει η μόλυ εκεί, yes all the way up στους ιδρωμένους τουριστές που δεν ήταν έτοιμοι για τέτοια κλίση εδάφους εκεί λοιπόν σ' αυτό το σπατ τσεκάρουμε τουλάχιστον 2 φορές τη μέρα πόσα πλοία φαινονται στη θάλασσα και αυτή η επανάληψη έχει κάνει τις μέρες σαφώς πιο συνεκτικές, με λίγο περισσότερο νόημα ίσως πάλι αυτά να τα σκέφτεται κάποιο άτομο με σκύλο για να βρiscake κουράγιο να βγει ΠΑΛΙ ΒΟΛΤΑ.

Ομήρου και Περδικά 12:13 π.μ

"Πάει τελείωσε βρεθήκαμε, στους χώρους μας να δίνουμε ζωή δεν βρεθήκαμε". Γνώριμο σταυροδρόμι, οικείες διασταυρώσεις στα βλέμματα και διαπεραστική ηχώ απ' την ταράτσα μέχρι τα υπόγεια. Οι καταλήψεις είναι εικόνα απ' το δικό μας παρελθόν αλλά και το μέλλον/ Η συλλογική κοινοτική δημιουργία ξεπερνάει τον μονόλογο της κυριαρχίας και το μονόχρωμο του μελανιού. Εδώ οι σελίδες μας γράφονται σε χρώματα λαμέ και αποχρώσεις του κεραμιδι /η συντροφικότητα μας μπορεί να βασίζεται σε θεμέλια που χτίζουμε καθημερινά. Είμαστε απολίτιστοι για τον πολιτισμό τους/ και μαζί /Ο πολιτισμός μας ο εφιάλτης τους

Εγνατία- έξω απ' τη σχολή θεάτρου

Αυτή η χρονιά δεν τσούλησε καλά. Τα 30 με υποδέχθηκαν με μια διάγνωση δισκοκήλης (OS-II, το πιο συνηθισμένο λένε) και έναν ενοχλητικό πόνο στη μέση που δεν έλεγε να με αφήσει σε ησυχία για κάνα δμηνο. Ως εκ τούτου είχα έρθει στη δύσκολη θέση να πρέπει να επιλέγω σε ποιες κινηματικές δράσεις θα πηγαίνω, καθώς η ορθοστασία και ο αργός βηματισμός των πορειών ήταν θάνατος για τη μέση μου.

Η συναυλία που διοργάνωνε το τμήμα θεάτρου στην Εγνατία όμως, ήταν κάτι που είχα αποφασίσει ότι πρέπει να παρευρεθώ. Διεξάγονταν εν μέσω του «καλλιτεχνικού κινήματος» και την έβλεπα σαν μια απόπειρα ανοίγματος του αγώνα και στη φοιτητική κοινότητα της πόλης. Η δράση καθ'εαυτή ήταν κοντά στην πολιτική μου κουλτούρα: μια πράξη πολιτικής ανυπακοής που θα μπλόκαρε με το κλείσιμο της Εγνατίας μια κεντρική αρτηρία της πόλης, ενώ παράλληλα θα προσπαθούσε να αντλήσει όσο περισσότερη κοινωνική νομιμοποίηση μπορούσε.

Φτάνοντας έξω από το ιστορικό κτίριο της Θεάτρου αντιλήφθηκα ότι, ως συνήθως, το πλάνο είχε καθυστερήσει και οι σύντροφισσες στήνανε ακόμα το ηχοσύστημα. Αφού χαιρέτησα κάποιους γνωστούς πήγα και έκατσα σε ένα πεζούλι παραδίπλα, προκειμένου να κρατήσω δυνάμεις μέχρι να χρειαστεί να περιφρουρήσουμε το κλείσιμο του δρόμου.

Και τότε συνέβη. Ενώ άραξα και σκρόλαρα στο κινητό μου, ένας νεαρός σύντροφος με πλησιάζει διστακτικά. «Γεια σου φίλε, τι κάνεις; Θύμισέ μου, έχουμε γνωριστεί από κάπου;» μου είπε. Προς στιγμήν σάστισα, αλλά του απάντησα πρόσχατα το όνομά μου και επιδίωξα γνωριμία. Έκανε περίπου 5 δευτερόλεπτα να απαντήσει Κώστας ή Γιώργος (ή κάτι τέτοιο) και μετά επέμενε στο αν έχουμε ξανασυντηθεί σε κάποια κινηματική δράση. Πίσω απ' την επιμονή του, το subtext ήταν ξεκάθαρο: φίλε δεν σε ξέρουμε, είσαι παράταιρος, ΜΟΙΑΖΕΙΣ ΜΕ ΑΣΦΑΛΙΤΗ! Λίγο όμως η μαλακισμένη μου περιέργεια να δω πώς θα εξελιχθεί η στιχομυθία, λίγο το ότι δεν συνηθίζω να λανσάρω την υφανταίικη ταυτότητά μου με την πρώτη ευκαιρία, με οδήγησαν στο να προχωρήσω την κουβέντα. Συνέχισα λοιπόν να σχολιάζω τα της δράσης σε φιλικό ύφος, προκειμένου να δείξω την οικειότητά μου με το μέρος και τους ανθρώπους, ενώ ο συνομιλητής μου συνέχισε να μπερδεύει τα λόγια του, μαγκωμένος και εμφανώς ανέτοιμος για το υποθετικό σενάριο ξεσκεπάσματος ασφαλίτη.

Εν τέλει η κουβέντα μας σταμάτησε σύντομα, ο σύντροφος με χαιρέτησε και πήγε παραπέρα, αφήνοντας με στα κρύα του λουτρού, να σκέφτομαι «wtf, τι ήταν αυτό που μόλις έγινε;». Σηκώθηκα θορυβημένος και πήγα να κάνω λίγο blend in με άλλους υφανταίους και τις γνωστές μου από θέατρο, μην τυχόν και καταλήξω να αρπάζω καμιά ψιλή. Διασχίζοντας τα 10 μέτρα που με χώριζαν από το πηγαδάκι που είχα στοχεύσει, άρχισα να νιώθω βλέμματα καρφωμένα στην πλάτη μου. Αραγε πόσο είχε εξαπλωθεί η «πληροφορία»; Κοίταξα πάνω από τον ώμο μου χαχούπτολα. Όλα μοιάζαν φυσιολογικά. Είχα αρχίσει να ενσωματώνω ασυνείδητα τη συμπεριφορά του ενόχου.

Το παραέκι στο οποίο κασιώθηκα μιλούσε περί ανέμων και υδάτων, οπότε και δυσκολευόμουν να μπω στην κουβέντα. Άρχισα και γω λοιπόν να σκανάρω την περιοχή, αναζητώντας με το βλέμμα μου κάποιον πραγματικό ασφαλίτη. Τους βρήκα γρήγορα – δεν κρύβονται άλλωστε- στο απέναντι ηλιόλουστο πεζοδρόμιο, να πίνουν πρόσχατοι τον καφέ τους και να χασκογελάνε συζητώντας με έναν καπελάκια. Τι να συζητούσαν άραγε; Για γυναίκες; Για μπάλα; Για τις δισκοκήλες τους; Τους ζήτησα λίγο έτσι ανέμελους που τους είδα και άρχισα να τους παρατηρώ λίγο πιο προσεκτικά. Τζιν παντελόνι, σκούρο μπουφάν, τσαντάκι. Έπειτα γύρισα να κοιτάξω το είδωλο μου στη βιτρίνα δίπλα, αναζητώντας τις ομοιότητες. Παρασυρμένος από τις σκέψεις μου δεν αντιλήφθηκα ότι το πηγαδάκι μου έσπασε σιγά σιγά, καθώς οι τελευταίοι εναπομείναντες θα πήγαιναν για καφέ, όπως μου ανακοίνωσαν.

Ξέμεινα πάλι μόνος και άρχισα να αναζητάω κάνα άλλο γνωστό, όταν με ξαναπροσέγγισε ο νεαρός σύντροφος και μου το ξέρασε το παραμύθι. Ήταν λέει με έναν φίλο του και εκείνος του έδειξε έναν ασφαλίτη και αυτός κοίταξε και εγώ ήμουν στην ίδια ευθεία ανάμεσα στο δάχτυλο που δείχνει και στον ασφαλίτη απέναντι και αυτός νόμιζε ότι εννοούσε εμένα αλλά τελικά μίλησε με τον φίλο και του είπε ότι όχι δεν είναι αυτός και τελικά ok, λύθηκε η παρεξήγηση, ή κατι τέτοιο. «Μέτρια η δικαιολογία σου, σου βάζω 4» σκέφτηκα από μέσα μου, αλλά τον καθυσύχασα με ένα χαμόγελο και του είπα ότι δεν πειράζει, όλα καλά. Αυτός έφυγε και πάλι και με άφησε στην ίδια κατάσταση, να το φυσάω και να μην κρυώνει, μόνο που ο αντανακλαστικός εκνευρισμός μου έδωσε σταδιακά τη θέση του στην πικρή συνειδητοποίηση. Και τι ήθελες να σου πει δηλαδή, σκέφτηκα. Ότι κάθεσαι σαν τον κακομοίρη μόνος σου σε μια γωνία και δεν μιλάς με κανέναν; Ότι δεν σε έχουμε δει να τριγυρίζεις στα κοινωνικά ιβέντ του χώρου; Ότι είσαι ο πιο μεγάλος εκείνη τη στιγμή στην παρέμβαση; Τελικά του έβγαλα το καπέλο του συντρόφου και του έδωσα μεγάλο ρισπέκτ που έριξε τα μούτρα του και ήρθε να διαλύσει αυτή την αμήχανη παρεξήγηση, με τον τρόπο του. Θα μπορούσε να είχε αδιαφορήσει, να αφήσει την αμφιβολία να πλανάται και εγώ να σιγοβράζω στο ζουμί μου. Οι σκέψεις μου όμως διακόπηκαν, καθώς δόθηκε το σύνθημα για να κατεβούμε όλοι και να κλείσουμε τον δρόμο, μιας και θα άρχιζε η συναυλία.

Τελικά η δράση είχε μεγάλη επιτυχία και πήγε πολύ καλά, όχι όμως και η μέση μου, αφού σε κάποια φάση έφυγα σφαδιάζοντας από τους πόνους και γύρισα σπίτι κουτσαίνοντας. Την επόμενη μέρα, ξαπλωμένος μπρούμυτα σε έναν πάγκο και ενώ ο φυσιοθεραπευτής μου έμπηγε κάτι βελόνες στη μέση, είχα όλο το χρόνο δικό μου να ανακαλέσω και να σκεφτώ όλες εκείνες τις στιγμές απ' το παρελθόν, που οι μεγαλύτεροι σύντροφοι παραπονιόντουσαν για τον «χώρο» που παραμένει αθεράπευτα νεολαιίστικος και το χάσμα γενεών με το οποίο συχνά ερχόμαστε αντιμέτωποι. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία, για κάποιο άλλο κείμενο, κάποια άλλη φορά...

 ΜΠΕΤΟΝ
ΛΑΜΕ